

Γρηγόριος Ξενόπουλος

Ο Τρίτος

Δράμα εις μέρη δύο

Τα Ολύμπια, Αθήνα

1. τχ. 12 (27 Ιανουαρίου 1896), σ. 95-96
2. τχ. 13 (3 Φεβρουαρίου 1896), σ. 103-104
3. τχ. 14 (10 Φεβρουαρίου 1896), σ. 112
4. τχ. 17 (2 Μαρτίου. 1896), σ. 136
5. τχ. 18 (9 Μαρτίου 1896), σ. 143-144
6. τχ. 22 (6 Απριλίου 1896), σ. 173-174
7. τχ. 23 (13 Απριλίου 1896), σ. 181-182
8. τχ. 24 (21 Απριλίου 1896), σ. 189-190
9. τχ. 25 (28 Απριλίου 1896), σ. 194-196

Ο ΤΡΙΤΟΣ¹⁾

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΔΥΟ

Παρασταθὲν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου Ἀθηνῶν τὴν 3ην Δεκεμβρίου 1895.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ἄλκης Ρόδης, ἀρχιτέκτων, 35 ἐτῶν. Ἐξωτερικὸν ἀξιοπρεπὲς, ὄχι πολὺ ἀνθηρὸν καὶ νεανικόν. Καταβεβλημένος ἐκ τῆς πολλῆς ἐργασίας.
Κάκια Ρόδη, σύζυγός του, 25 ἐτῶν. Ὠραία καὶ κομψή.
Κρίτων Φωκάς, νέος πλούσιος, ἄεργος, εὐμορφος.
Ἀντιγόνη Φωκά, θεία τοῦ Κρίτωνος καὶ φίλη τῆς Κάκίας. Ὑπανδρος.
Παυλῆς, ἀδελφός της, ὀλίγον νεώτερος, φίλος καὶ συνάδελφος τοῦ Ἄλκη.
Ἄννα, ὑπηρέτρια, εἰκοσαετίας, Κακῆ τρελή.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΥΠΟΔΥΘΕΝΤΕΣ

Ν. Λεκατσῶς
Αἰκ. Λεκατσῶ
Εὐάγ. Δαμάσκος
Ὀλ. Λαλαούνη
Κ. Πετρίδης.
Χρ. Μπλιώνης

Ἡ Σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἄλκη.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Σπουδαστήριον εὐρὺ μετὰ πολυτελείας ἐπιπλωμένον. Θύρα μικρὰ δεξιᾷ μετὰ παραπέτασμα, ὀδηγοῦσα εἰς τὴν αἴθουσαν. Θύρα μικρὰ ἀριστερᾷ, ὅπισθεν τῆς τραπέζης τῆς ἐργασίας, δι' ἧς κατέρχονται εἰς τὸν κήπον. Θύρα μεγάλη εἰς τὸ βάθος ὀδηγοῦσα εἰς τὸν κοιτῶνα.
Ἄνυφουμένης τῆς αὐλαίας, ἡ Κάκια κάθηται εἰς μίαν πολυθρόναν βυθισμένη εἰς βαθυτάτην σκέψιν.

Ἄννα. (Εἰσερχομένη σιγὰ ἐκ τῆς πρὸς τὰ δεξιᾷ θύρας.) Κυρία!

Κάκια. (Μετὰ κίνημα ζωηρὸν τρομώδους ἀφυπνίσσεως.) Ἄ! ἐσύ;... Ἀνόητη! Δέν σε εἶπα χίλιες φορές νὰ μπλίνης μετὰ τρόπο; Μ' ἐτρόμαξες!

Ἄννα. (Δυσηρεστημένη, βλοσυρά.) Ἡ κυρία Φωκά εἶνε στὴ σάλα...

Κάκια. — Μ' ἐτρόμαξες, σοῦ εἶπα. Ἄλλη φορά νὰ μὴν ἀκούσω τὴ φωνάρα σου ἔτσι ἄξαφνα στ' αὐτί μου!

Ἄννα. — (Ὡς ἄνω.) Ἡ κυρία... — Κάκια. — Καλά. Φέρ' τὴν ἐδῶ. (Ἐγείρεται, στρέφει τὰ νῦτα πρὸς τὴν ὑπηρέτριαν καὶ διευθετεῖ πρὸ τοῦ καθρέπτου τὴν τραχηλιάν της.)

Ἄννα. — (Καθ' ἑαυτήν.) Παράξενη! Μ' ἔφαγε πειᾶ. (Ἐξέρχεται.)

Ἀντιγόνη. — (Εἰσερχομένη.) Ἀγάπη μου!

1. Σημ. «Δ. Ὀλ.» Ἀναποκρινόμενοι εἰς τὴν ἀνακοινωθεῖσαν παρὰ πολλῶν ἡμῶν συνδρομητῶν ἐπιθυμίαν, θέλομεν δημοσιεύει εἰς τὸ ἐξῆς μυθιστορήματα, δράματα, ἢ διηγήματα πρωτότυπα κατὰ προτίμησιν, εἴτε ἐκλεγόμενα μεταξὺ τῶν προϊόντων τῶν ἀρίστων ξένων συγγραφέων καὶ διαρκοῦντα ἐπὶ πέντε ἢ ἑξ συνεχῆ φυλλάδια. Ἀρχόμεθα δὲ σήμερον ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ «Τρίτου», διπράκτου δράματος τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου καὶ γνωστοῦ λογίου κ. Γρ. Ξενοπούλου, ἔργου ἐμποιήσαντος κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ πρὸ ὀλίγου γενομένην παράστασιν ζωηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὸ κοινόν μας καὶ ἀναγνωρισθέντος ὡς οὐχὶ κοινῆς ἀξίας.

Κάκια. — (Σπεύδουσα πρὸς αὐτήν.) ὦ, Ἀντιγόνη μου, τί κάνεις; (Ἀνταλλάσσουν φίλημα.)

Ἀντιγόνη. — Λαμπρά. Ἐσύ;... Ὁ Ἄλκης σου δὲν εἶν' ἐδῶ;

Κάκια. — Ὁχι... πῆγες ἐξῶ.

Ἀντιγόνη. — Μπα! Ἐτελείωσε τέλοσπάντων τὰ σχέδια, ποῦ ἐτοιμάζει γιὰ τὴν Ἐκθεσι;

Κάκια. — Σχεδόν. (Δεικνύει τὴν τράπεζαν τῆς ἐργασίας.) Ἀπόψε θὰ καθῆσῃ νὰ τα τελειώσῃ.

Ἀντιγόνη. — Καὶ πότε λήγει ἡ προθεσμία;

Κάκια. — Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας.

Ἀντιγόνη. — Ἐχει καιρό... Ὁ Παυλῆς μου λέγει ὅτι εἶνε ἀριστουργήματα.

Κάκια. — Ναί' ἐκοπίασε πολὺ. Δέν φαντάζεσαι πόσῳ...

Ἀντιγόνη. — (Διακόπτουσα) Ἐλα, λοιπόν, τὰ λέμε ἐξῶ. Βάλε τὸ καπέλο σου.

Ἄννα. — Ἄ, ὄχι, εὐχαριστῶ. Δέν θὰ ἔλθω.

Ἀντιγόνη. — Γιατί;

Κάκια. — Ἐτσι' δέν ἔχω διάθεσι σήμερα... εἶμαι τόσο μελαγχολική!

Ἀντιγόνη. — Ἐξῶ θὰ διασκεδάσῃς.

Κάκια. — Θὰ με κάμη χειρότερα ὁ περίπατος, τὸ ξέρω.

Ἀντιγόνη. — Ἡ ἰδέα σου. Ἐλα, καὺμένη, πάμε. (Λαμβάνει τὴν χεῖρά της.)

Κάκια. — Ὁχι! ὄχι! Μὴ με βιάζῃς, νὰ ζῆς. (Κάθηται εἰς τὴν πολυθρόναν.)

Ἀντιγόνη. — (Καθημένη μόλις ἐπὶ τοῦ χεῖλους ἐνὸς καθίσματος.) Μὰ γιατί; Περὶ ἐργὸ αὐτό.

Κάκια. — Διόλου. Δέν ἔχω ὄρεξι γιὰ περίπατο' νά.

Ἀντιγόνη. — Ἀδύνατο! Κάτι μου κρύβεις, Κάκια. (Τὴν κυττάζει.) Τί ἔχεις;

Κάκια. — (Προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ.) Ἐγώ; τί νά σου κρύψω; ὄχι, καλέ, τίποτα.

Ἀντιγόνη. — Εἶσαι μελαγχολική. Αὐτὸ τοῦλάχιστον δέν μπορεῖς νὰ το κρύψῃς.

Κάκια. — Ἐ, ναί, εἶμαι...

Ἀντιγόνη. — Γιατί;

Κάκια. — Χωρὶς λόγο.

Ἀντιγόνη. — (Τρυφερῶς.) Κάκια, γιατί εἶσαι μελαγχολική;

Κάκια. — Ἀλλοίμονό μου! Ἐπεσα στὰ χέρια σου πάλι! Δέν θὰ μάρψῃς ἡσυχῆ ἂν δέν σου πῶ ἓνα ψέμμα.

Ἀντιγόνη. — Ὁχι' τὴν ἀλήθεια νὰ μου πῆς.

Κάκια. — Σοῦ τὴν εἶπα: Εἶμαι μελαγχολική χωρὶς κανένα λόγο.

Ἀντιγόνη. — Κανένα; κανένα;

Κάκια. — Ἐἔρω γ'ῶ... ἂν εἶνε ποῦ μου ἔσπασε ἡ Ἄννα τὸ πρῶτ' μιὰ γάστρα.

Ἀντιγόνη. — Ἐκείνη τὴν κόκκινη; Ἄ, τί κρίμα! ἔμμορφο πρᾶγματάκι.

Κάκια. — Ναί' εὐτυχῶς ἐγλύτωσε ὁ φύκος. (Στρέφεται καὶ βλέπει ἀνησυχῶς τὸ ὠρολόγιον.)

Ἀντιγόνη. — Ἄ, μὰ ἐσύ βλέπεις τὸ ρολόγι! Δέν εἶνε πράγματα αὐτά. Κάκια, τί τρέχει;

Κάκια. — Τίποτε' νά, τὸ ρολόγι ἐκύτταξα — χωρὶς νὰ ἰδῶ μάλιστα τὴν ὥρα' εἶμαι τόσο ἀφηρημένη.

Ἀντιγόνη. — Πέντε καὶ πέντε εἶνε. Ὡς τίς ἐπτὰ, θὰ ἐκάμναμε ἓνα λαμπρὸ περίπατο.

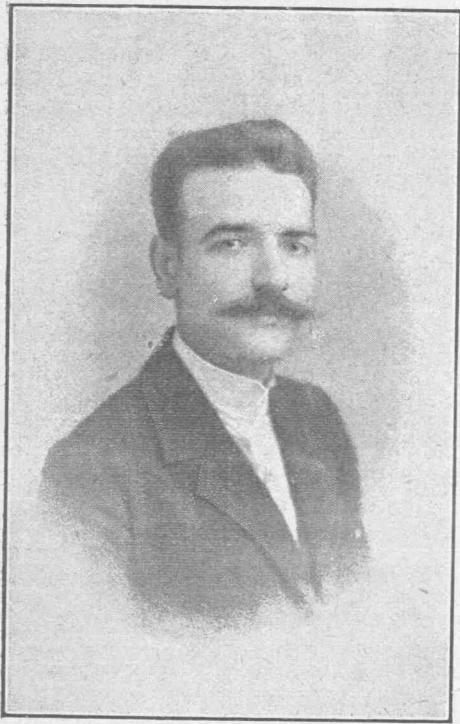
Κάκια. — (Κινοῦσα τὴν κεφαλὴν.) Καλά...

Ἀντιγόνη. — Ἄλλο; Δέν σου ἔκαμε τίποτε ἄλλο ἢ ὑπηρέτρια;

Κάκια. — Πρὸς τὸ παρὸν ὄχι. Ἄλλὰ δέν πιστεύω καὶ νὰ προσθάσῃ. Θὰ τὴν βγάλω. Εἶνε τόσο τρελή καὶ διεστραμμένη! Ἐσύ πῶς πηγαίνεις μ' αὐτὴ τὴν καινούργια;

Ἀντιγόνη. — Χμ! καλή... καλή φαίνεται.

Κάκια. — Ὅλες, τίς πρώτες μέρες,

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ο συγγραφέας του ΤΡΙΤΟΥ

φαίνονται κλές... 'Αλήθεια, πέρασες από το 'Ερμείο να ιδής τὰ καινούργια φορέματα;

'Αντιγόνη — (Με προσποιητόν ενδιαφέρον.) 'Α, ναί! είδες πώς τὸ θυμήθηκες;... 'Ελα, ἔλα, δὲν περνοῦν αὐτὰ σὲ μένα. 'Αλλάζεις δμιλίες, γιὰ νὰ ξεχάσω τὸ μυστικό.

Κάκια. — Ποιὸ μυστικό;

'Αντιγόνη. — Κάκια, θέλω νὰ μου πῆς τὸ μυστικό σου.

Κάκια. — ('Αποστρέφουσα τὸ πρόσωπον.) Κιὰ ξεμπερδέματα!

'Αντιγόνη. — Γιὰ νὰ το κρύβης ἀπὸ μένα, κάτι πολὺ τρομερὸ μυστικό θὰ εἶνε.

Κάκια. — (Εἰρωνικῶς.) 'ὦ, πολὺ τρομερόν!

'Αντιγόνη. — 'Απὸ μένα... πὺ γνωρίζομεθα ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ... πὺ ἐξωμολογήθηκες τόσες φορές με δάκρυα ἐδῶ στὴν ἀγκαλιά μου... 'Απὸ μένα νὰ κρύβης σήμερα μυστικό;... 'Αλήθεια, τί τρομερὸ πὺ θὰ εἶνε γιὰ νὰ σ'ἀλλάξῃ ἔτσι!

Κάκια. — ('Ὡς ἄνω.) Θὰ ξεσηκωθοῦν τὰ μαλλιά σου ἀπὸ τὴ φρίκη, ἂν σοῦ το πῶ.

'Αντιγόνη. — ('Αλλάζει θέσιν κάθεται πλησίον τῆς Κάκίας καὶ περιβάλλει τὸν λαιμόν της διὰ τοῦ βραχίονος.) Θυμασαι ὅταν ἤμεθα στῆς Χίλλ;

Κάκια. — Πῶς δὲν θυμοῦμαι;

'Αντιγόνη. — Θυμασαι ἐκεῖνον τὸ νέο τὸ μελαχρινό, με τὰ ἔμμορφα μάτια, πὺ κατῶρθονε νὰ βρῖσκεται πάντα ἀπέξω ἀπὸ τὴ Ρωσική 'Εκκλησία, ὅταν ἐβγαίναμε περίπατο;

Κάκια. — (Ρεμβώδης.) Ναί... ἐκεῖ κοντὰ ἐκάθονταν.

'Αντιγόνη. — 'Υστερ' ἀπὸ σένα, ποιὰ ἔμαθε πρώτη ὅτι ἄρχισες νὰ τον συλλογίζεσαι περισσότερο ἀπὸ τίς ἄλλες;

Κάκια. — 'Εσύ. 'Ὀνειρο περασμένο...

'Αντιγόνη. — 'Αργότερ, μέσα στὴ χαρὰ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων, σὲ ποιὰν ἐφάνέρωσες ὅτι τὸν 'Αλκη, πὺ σου ἔδιναν, δὲν τον ἔπερνες καὶ με ὅλη σου τὴν καρδιά;

Κάκια. — Σὲ σένα. (Ζωηρῶς.) 'Ὀχι γιὰτί δὲν τον ἀγαποῦσα!

'Αντιγόνη. — 'Ὀχι... τὸ ξέρω... ἀλλὰ γιὰτί ἔμαθες πῶς εἶχε μιὰν ἀδελφὴν στὸ Φρενοκομείο, πῶς ἡ μητέρα του δὲν ἦταν ποτὲ στὰ κλά τῆς καὶ πῶς ἕνας του θεῖος, ἀδελφός της, εἶχεν αὐτοκτονήσει ἀπὸ ὑποχονδρία.

Κάκια. — Ναί... ναί... (Στενάζει) Μὰ γιὰτί μοῦ τὰ θυμίζεις αὐτὰ τόρ, καὶ μένη;

'Αντιγόνη. — 'Αφῆσε. Καὶ ὕστερα...

Κάκια. — (Διακόπτουσα.) Δὲν ἦταν τίποτε, εὐτυχῶς. Τί νὰ σου πῶ ὅμως. Δοξάζω τὸ Θεὸ πὺ δὲν ἔκαμα παιδιὰ. 'Ὀ 'Αλκης δὲν μου ἔδωσε ποτὲ ἀφορμὴ νὰ ὑποφέρω... Μὰ τὰ παιδιὰ του; ποῖς εἴμποροῦσε νὰ ἐγγυηθῇ γιὰ τὰ παιδιὰ του;

'Αντιγόνη. — Ναί. (Ἐξακολουθοῦσα τὴν ὁμιλίαν της.) Καὶ ὕστερα, ποιὰ ἔμαθε πρώτη τὴ στιγμή πὺ ἄρχισες νὰ τον λατρεύεις καὶ νὰ εἶσαι εὐτυχῆς με τὸ γάμο σου;

Κάκια. — Καὶ πάλι ἐσύ.

'Αντιγόνη. — Καὶ πόσα ἄλλα... καὶ πόσα... Τί κρίμα νὰ λείψω τόσους μῆνες ἀπὸ τὰς 'Αθήνας! 'Αν ἤμουν ἐδῶ θὰ τὸ ἤξευρα καὶ τὸ νέο σου μυστικό.

Κάκια. — 'Εστῶ. Καὶ εἰς τί θὰ σου ἐχρησίμευε;

'Αντιγόνη. — Νὰ μιὰ ἐρώτησις, πὺ δὲν θὰ μοῦ τὴν ἔκανες ἄλλοτε.

Κάκια. — Θέλεις νὰ πῆς, ὅτι ἡ ἀπουσία μ' ἔκαμε νὰ ξεχάσω τὴν καρδιά σου καὶ νὰ μὴ σε θεωρῶ πλέον σὰν ἀδελφὴν μου;

'Αντιγόνη. — Προπάντων θέλω νὰ πῶ, ὅτι ἂν ἤμουν ἐδῶ, θὰ ἐμάντευα τὸ μυστικό σου, καὶ χωρὶς νὰ μοῦ το πῆς.

Κάκια. — Μὰ πῶς, εἶχες μαντεύσει καὶ τἄλλα;

'Αντιγόνη. — Ἐπάνω - κάτω.

Κάκια. — (Παρασυρομένη.) Αὐτὸ δὲν θα το ἐμάντευες ποτὲ.

'Αντιγόνη. — 'Α! ἄ! ὥστε ὑπάρχει μυστικό. Σ' ἔπιασα! Τὸ ἐπρόδωσες!

Κάκια. — (Ταρασσομένη.) Μ' ἐτρόμαξες.

'Αντιγόνη. — (Γελῶσα.) 'Ελα, ἔλα, τὸ μυστικό!

Κάκια. — (Προσπαθοῦσα νὰναλάβῃ τὴν ἡρεμίαν της.) Δὲν ἐκατάλαβες τόσην ὥρ, 'Αντιγόνη φιλότατη, ὅτι σὲ κοροϊδεῶ;

'Αντιγόνη. — (Δῆθεν δυσηρεστημένη.) 'Α, με κοροϊδεῖς; ('Εγείρεται.) Εἶνε λοιπὸν περιττὸν νὰ μείνω περισσότερο, ἀφ' οὗ με κοροϊδεῖς.

Κάκια. — Θὰ με κάμης νὰ γελάσω. Κάθησε καὶ τόρ. (Διστάζει ἐν φ' ὁμιλεῖ καὶ κυττάζει πάλιν τὸ ὰρολόγιον.)

'Αντιγόνη. — Νὰ τὰ! πάλι κυττάζεις τὸ ρολόγι!

Κάκια. — (Γελῶσα.) Τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ σε σκανδαλίσω.

'Αντιγόνη. — Περισσότερο ἀφ' ὅσον μ' ἐσκανδάλισες; Περιττόν. 'Ὀ, τι ἤθελα νὰ μάθω, τὸ ἔμαθα: 'Εχεις μυστικό. Αὐτὸ τὸ πρόσωπο τὸ ὠρὸ, αὐτὰ τὰ μάτια τὰ κομμένα, αὐτὴ ἡ ἀνησυχία, ἡ ἀγωνία, ἐμένα δὲν με γελοῦν... Δέν μοῦ το λὲς σήμερα; Θὰ μοῦ το πῆς αὐριο. Πάντα θὰ μοῦ το πῆς μιὰ μέρ!

Κάκια. — (Εἰρωνικῶς.) Θὰ σοῦ το πῶ... θὰ σοῦ το πῶ.

'Αντιγόνη. — Πηγαίνω τόρ νὰ σε ἀφήσω νὰ ρεμβάσῃς. (Τείνει πρὸς τὴν Κάκια τὴν χεῖρά της.)

Κάκια. — (Μὴ δεχομένη τὴν χειραψίαν.) 'Αφῆσε τάστειν σὲ παρακκλῶ (Βεθιασμένος.) καὶ κάθησε ἐκεῖ νὰ μου κάμης λίγη συντροφιά.

'Αντιγόνη. — 'Ὀχι. Τέτοια μέρ θαυμασία, δὲν θυσιάζω τὸν περίπατό μου. 'Ὀλος ὁ κόσμος βγίνει ἐξω, ξέχωρ ἀπὸ τὸν παραξένο τὸν ἄντρα μου.

Κάκια. — Κιὰ!

'Αντιγόνη. — Καὶ ἀφ' οὗ δὲν θέλῃς ἐσύ, θὰ πάγω νὰ πάρω τὸν Κρίτων.

Κάκια. — Κάθησε. Τέτοια ὠρ ὁ Κρίτων σχεδὸν πάντα περνα ἀπὸ ἐδῶ. Πέρνει τὸν 'Αλκη καὶ πηγαίνουν περίπατο, ἡ κάθεται καὶ μας συντροφεῖ.

'Αντιγόνη. — 'Ὀχι, ὄχι, δὲν περιμένω. Θὰ πάγω νὰ τον προφθάσω στὸ σπίτι του.

Κάκια. — Καὶ ἂν θέλῃ νὰ πάγῃ με φίλους του;

'Αντιγόνη. — 'Α, ἔννοια σου. 'Εκεῖνος προτιμᾷ τὴν θείτσα του καὶ ἀπὸ φίλους καὶ ἀπὸ φίλες... 'Αλλὰ βλέπω ὅτι τὸ χρωμά σου γύρισε... 'Εκοκκίνισες λιγάκι....

Κάκια. — (Διακόπτουσα.) Κάθησε, καὶ μένη.

'Αντιγόνη. — 'Ὀχι! ἐλπίζω νὰ βρῶ καὶ τὸν Παυλῆ. (Λαμβάνει τὴν χεῖρά της, κύπτει καὶ τὴν ἀσπάζεται καθημένην.) 'Αντίο, ἀγάπη μου...

Κάκια. — (Κρατοῦσα τὴν χεῖρά της, χωρὶς νὰ σηκωθῇ.) 'Εχει πολλές φίλες ὁ Κρίτων;

'Αντιγόνη. — 'Ὀ Κρίτων; 'Ε, σὰ νέος...

Κάκια. — Πέ μου κανένα ὄνομα, θέλω νὰ τον πειράξω.

'Αντιγόνη. — 'Ὀνόματα δὲν ξέρω. Πέ του γιὰ μιὰ ξανθὴ, κατὰξανθη, με τᾶσπρα, πὺ τὴν πῆγινε προχθὲς στὰ Πατήσια με τὸ ἀμαξάκι του.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΡΟΡΑΜΑ. 'Εν τῷ προηγουμένῳ 10ῳ φυλλαδίῳ, σελ. 77, στήλ. 1, στίχ. 24, ἀντὶ Κορᾶ ἀνάγνωθι Καρᾶν.

Ο ΤΡΙΤΟΣ

ΔΡΑΜΑ
ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΔΥΟ
[Συνέχεια].

Κάκια. — (Ζωηρῶς.) Τι ὥρα; (Ἐγείρεται)
Ἐμμορφή;

Ἄντιγόνη. — (Καθ' ἑαυτήν.) Νά τα
μας! (Πρὸς τὴν Κάκιαν.) Τὸ βράδυ-βράδυ
πολύ νόστιμη.

Κάκια. — Καλά. (Γελῶσα.) Θά σοῦ
τον διορθώσω τὸν ἀνεψιό σου... Ὁρεβουάρ.
(Θλίβει τὴν χεῖρά της ζωηρῶς.)

Ἄντιγόνη. — Ὁρεβουάρ. Ἴσως ξα-
ναπεράσω πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Καί... γιὰ
σκέψου λιγάκι, ἴσως ἀποφασίσῃς νά μου
πῆς τὸ μυστικό.

Κάκια. — (Προπέμπουσα μέχρι τῆς θύρας.)
Τὸ ψέμμα εἰς ἐνέργειαν.

Ἄντιγόνη. — Ὅχι· τὴν ἀλήθεια.
(Ἐξέρχεται δεξιᾶ).

Κάκια. — Οὐφ! ἔσκασα .. Περίεργη!
(Σταματῶσα πρὸ τοῦ ὡρολογίου.) Πέντε καὶ
τέταρτο. (Πρὸ τοῦ καθρέπτου διευθετεῖ πάλιν
τὴν τραχηλιάν της.) Καὶ ὅμως καλλίτερα
νά ἔμεινε... (Στενάζει.) Ἄχ!... Ποῦ νά το
φαντασθῇ. (Πλησιάζει τὴν τράπεζαν καὶ κρούει
τὸν κώδωνα).

Ἄννα. — (Εἰσερχομένη ἐκ τῆς πρὸς τὰ δε-
ξιᾶ θύρας.) Τι ἀγαπᾶτε;

Κάκια. — Ἐστρωσες μέσα τὰ κιλίμια

πού σε είπα; (Δεικνύει τὴν θύραν τοῦ βάρους.)

Ἄννα. — Τον!

Κάκια. — Δὲν τα καταλαβαίνω αὐτά. Ναὶ ἢ ὄχι, παιδί μου;

Ἄννα. — (Δυνατά.) Ὅχι!

Κάκια. — (Σκεπάζουσα τὰ αὐτιά της). Σιγώτερα!... Νὰ πᾶς νὰ τα στρώσης.

Ἄννα. — Τώρα; (Γελᾷ.)

Κάκια. — Τὸρ' ἀμέσως. Ἡ μήπως θὰ ἐπροτιμοῦσες τὸ παράθυρο, ὡς που νὰ σκοτεινιασῇ;

Ἄννα. — (Κινοῦσα πρὸς τὴν θύραν τοῦ βάρους). Μάλιστα...

Κάκια. — Καὶ νὰ προσέξῃς νὰ μὴ μου σπάσης πάλι τίποτα, πολὺ σὲ παρακκλῶ. Αὐτὲς τίς λίγες ἡμέρες πού θὰ μείνης ἀκόμη στὸ σπίτι, νὰ της περάσης τουλάχιστον χωρὶς ζημιὰ.

Ἄννα. — (Συνοφροῦται καὶ στρέφει τὴν κεφαλὴν.) Μά... κυρία...

Κάκια. — Μὴ χαλνᾷς τὰ μούτρα σου. Δὲν μποροῦμε νὰ κάμουμε μαζί. Πῆρες τὸ σπίτι ἀπὸ κακὸ, σὲ πῆρα ἀπὸ κακὸ, ἐτελείωσε! Θὰ βρῆς καὶ πιὸ καλὴ κυρία.

Ἄννα. — (Εἰσέρχεται εἰς τὸν κοιτῶνα καὶ κλείει τὴν θύραν ἀποτόμως.) ὦ, βέβαια θὰ βρῶ!

Κάκια. — Τίκακὸ τρόπο πλάσμα, θέ μου! (Ἀκούεται ὁ κῶδων τῆς θύρας. Ἡ Κάκια ταρασσεται. Ἀναλαμβάνει τὴν θέσιν της εἰς τὴν πολυθρόναν.)

Κρίτων. — (Εἰσερχόμενος, χαιρετᾷ μειδιῶν καὶ ὑποκλινόμενος, με τρυφερὰν οἰκειότητα). ὦ!

Κάκια. — (Χωρὶς νὰ μειδιᾷ.) Καλόστον. (Ὁ Κρίτων πλησιάζει νὰ δώσῃ τὴν χεῖρά του. Ἡ Κάκια τὸ ἀποφεύγει.) Καθησε.

Κρίτων. — (Κάπως ἐκπληκτος.) Πού θέλετε νὰ καθῆσω; Κοντὰ σας ἢ ἐκεῖ κάτω; (Ἀφίνει ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸν πῖλον καὶ τὰ χειρόκτιά του).

Κάκια. — (Τῷ δεικνύει κάθισμα εἰς μέσην ἀπόστασιν) Νά, ἐκεῖ.

Κρίτων. — Ὅχι, μὲ συγχωρεῖτε. (Κάθηται εἰς μίαν πολυθρόναν πολὺ πλησίοντης.)

Κάκια. — (Μόλις μειδιῶσα.) Ἔστω! (Ἀπομακρύνει ὀλίγον τὴν πολυθρόναν της.) Τί κῆριμα πού δὲν εἶνε ἐδῶ ὁ Ἄλκης! θὰ ἐπηγαινάτε ὀλίγο περίπατο.

Κρίτων. — (Ἐπὶ μᾶλλον ἐκπληκτος.) Ἀλλά... ἔν το θέλετε, πηγαίνω καὶ μόνος μου.

Κάκια. — (Ἀποφεύγουσα νὰπαντήσῃ.) Σὲ συνήντησε ἡ θεία σου;

Κρίτων. — Ἡ κυρία Φωκᾶ; Ναί· ἐδῶ ἔξω, στὴ γωνία.

Κάκια. — Δὲν σου ἐπρότεινε νὰ τὴν συνοδεύσης περίπατο;

Κρίτων. — Ὅχι· δὲν μου ἔκαμε διόλου λόγο.

Κάκια. — Μπᾶ!

Κρίτων. — Μπῆκε σὲνα ἀμάξι καὶ μου εἶπε ὅτι πηγαίνει νὰ κάμῃ ἐπισκέψεις.

Κάκια. — Ἄ! Νὰ εἶνε τυχαῖον αὐτό;

Καὶ μένα μου εἶπε ὅτι σὲ γύρευε. Ἐμιλήσατε πολὺ μαζί;

Κρίτων. — Ὅχι· μὲ ρώτησε πού πηγαίνω καὶ της εἶπα ὅτι ἐρχόμενον ἐδῶ. «Πήγαινε, μου λέγει, ἡ Κάκια εἶνε ἐκεῖ, κ' ἔχει μιὰ μελαγχολία» λέει...

Κάκια. — Τίποτε ἄλλο.

Κρίτων. — Σχεδόν.

Κάκια. — (Σκεπτικῆ.) Περιέργον!

Κρίτων. — Τί συλλογίζεσθε;

Κάκια. — Τίποτε...

Κρίτων. — Δὲν εἶνε δυνατόν. Εἴσθε τόσῳ...

Κάκια. — (Διακόπτουσα.) Μοῦ πέρασε μιὰ ὑποψία.

Κρίτων. — (Σιγά.) Μήπως ἐνόησε τίποτε ἡ θεία μου;

Κάκια. — (Νεύει καταφατικῶς διὰ τῆς κεφαλῆς).

Κρίτων. — (Γελᾷ.) Πῶς μ'ἀρέσουν αὐτοὶ σὲς οἱ φόβοι! Νὰ τα!... Δὲν βαρύνεσθε!

Κάκια. — Πολὺ λίγο γνωρίζεις τίς γυναῖκες. Μόνον ἀπὸ τὸ ὕφος πού εἶπες ὅτι ἐρχεσαι ἐδῶ, ἠμποροῦσε νὰ σ' ἐνοήσῃ.

Κρίτων. — Τὸ ὕφος μου ἦτο πολὺ σύνθητες, πολὺ σύνθητες!

Κάκια. — Νομίζεις· ἄς εἶνε... Τί με μέλει τώρα!... Δὲν μου λές καὶ ἓνα ἄλλο;

Κρίτων. — Εὐχαρίστως.

Κάκια. — Σ'ἀρέσουν ἢ κατὰξανθες, ὅταν φοροῦν κάτασπρα;

Κρίτων. — (Ἀπομένων πρὸς στιγμὴν ἄφωνος.) Ποιὸς σας το εἶπε;... Ἄ! ἡ θεία μου!

Κάκια. — Αὐτή.

Κρίτων. — (Τεταραγμένος.) Τί δυστυχία νὰ με ἰδῆ... Κατάρρα!... Τί συμπτώσεις! Κάκια, σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἦταν τίποτε.

Κάκια. — Τὸ πιστεύω.

Κρίτων. — (Ζωηρῶς μὲ τόνον ἀβρότητας.) Ἄχ, καὶ πῶς ἔτρεμα νὰ μὴ με ἰδῆ κανεὶς... Ἐέρεις, ὁ θεῖος ὁ Παυλῆς μὲ πῆρε ὁτὸ λαίμῳ του. Αὐτὸς τὴν εἶχε μαζί του ρώτησέ τον. Ἄχ, θέ μου! κ' ἐκείνη ἡ θεία πάλι πῶς ξεφύτρωσε ἐκεῖ στὴ μέση...

Κάκια. — Γι' αὐτὸ λοιπὸν εἶσαι ἔτσι ψυχρὰ σήμερα;

Κάκια. — Γι' αὐτό; διόλου.

Κρίτων. — Μοῦ τὴν φόρτωσε στ' ἀμάξι νὰ τοῦ τὴν πάγω στὰ Πατήσια. Ἀνάθεμα τὴν ὥρα. Εἶχε μπλέξει ἐκεῖ-δὰ καὶ φοβήθηκε νὰ μὴ τον ἰδῆ μαζί της ἡ Ἑλένη. Ρώτησέ τον. Ἐγὼ πρώτη φορὰ τὸ ἔβλεπα αὐτὸ τὸ κορίτσι. Σοῦ ὀρκίζομαι.

Κάκια. — Ὑστερα τί ἀπέγεινε;

Κρίτων. — Ἦλθε καὶ ὁ Παυλῆς ἀμέσως μὲ τὸ τράμ.

Κάκια. — Καὶ ὡς που νὰ ἔλθῃ;

Κρίτων. — Ἄ, οὔτε δέκα λόγια δὲν εἶπαμε.

Κάκια. — Ἐ, ἄς εἶνε καὶ εἴκοσι...

Κρίτων. — Κάκια, δὲν μου πιστεύεις...

Κάκια. — Σοῦ πιστεύω· ἀλήθεια τὸ λέγω· σοῦ πιστεύω. Εἶσαι φρόνιμο παιδί. Ἐκεῖνος ὁ Παυλῆς εἶνε λιγάκι...—

Κρίτων. — Τί πειράζει! νέος εἶνε, ἀνύπανδρος...

Κάκια. — Καὶ ἐσύ; Μήπως ἐσύ εἶσαι ὑπανδρευμένος;

Κρίτων. — Ἐγώ... ἐγὼ εἶμαι ἐρωτευμένος!

Κάκια. — Ἄ, ναί· τὸ εἶχα ξεχάσει.

Κρίτων. — Τόσῳ γρήγορα; ἀπὸ χθές, καὶ το ἐξέχασες ἀμέσως;

Κάκια. — Τί νὰ σου κάμω; Δὲν πταίω.

Κρίτων. — Κάκια, κατὶ ἔχεις μαζί μου. Δὲν εἶσαι ὅπως ἦσουν χθές, ὅπως ἦσουν ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα πού σε γνώρισα.

Κάκια. — Ἴσως.

Κρίτων. — Δὲν μ' ἐσυνείθισες ἔτσι, Κάκια. Αὐτὴ ἡ ψυχρότης σου μὲ θανατώνει. Δὲν εἰξέυρεις πῶς μιὰν ἀκτίνα ἀπὸ τὰ μάτια σου περιμένω γιὰ νὰ ζήσω, ἓνα χαμόγελο, μιὰ λέξι...

Κάκια. — Σοῦ εἶπα τόσες!

Κρίτων. — Ἦταν ὑπόδοχή αὐτὴ πού μου ἔκαμες σήμερα... καὶ ὕστερ' ἀπὸ ὅσα εἶπαμε χθές, ἐδῶ, τὴν ἴδια ὥρα καὶ στὴν ἴδια θέσι.

Κάκια. — Ὅχι, ἐκαθόσουν πιεὶ μακρυὰ χθές.

Κρίτων. — Ἄχ, παίζεις, Κάκια. Παίζεις μὲ ὅτι ἱερώτερο καὶ ἀγιώτερο ἔχω. Καλλίτερα θὰ ἦταν νὰ μ' ἐδιώχνες χθές, ὅταν ἐτόλμησα νὰ σου φανερώσω τὸ μυστικὸ τῆς ψυχῆς μου. Εἶνε τόσῳ σκληρὸν νὰ με διώχνες σήμερα, ὕστερ' ἀπὸ τόσα ὄνειρα καὶ τόσες ἐλπίδες!

Κάκια. — Δὲν σου εἶπα καὶ τίποτα πού ἄν σε κάμῃ νὰπατηθῆς τόσῳ.

Κρίτων. — Δὲν μου εἶπες. Καὶ ἦταν ἀνάγκη νὰ μου πῆς; Ὁ τρόπος σου μὴ δὲν μου τα εἶπεν ὅλα; Καὶ ὁ τρόπος σου τόσον καιρὸ μὴ δὲν μου ἔδωκε τὸ θάρρος νὰ σου πῶ χθές ὅσα σοῦ εἶπα;

Κάκια. — Μὲ παρεξήγησι.

Κρίτων. — Δὲν μάγαπᾷς, Κάκια;

Κάκια. — Σ' ἀγαποῦσα.

Κρίτων. — Τώρα; καὶ τώρα;

Κάκια. — Ὅχι τώρα.

Κρίτων. — Ἀλήθεια;

Κάκια. — Ἀλήθεια!

Κρίτων. — Δυστυχία μου! (Ἐγείρεται καὶ σκεπάζει διὰ τῆς παλάμης τοὺς ὀφθαλμούς.) Τὸ ὄνειρόν μου! πού εἶνε τὸ ὄνειρόν μου;... Ἄχ, ἐξύπνησα, ἐξύπνησα!... (Στηρίζεται κλονούμενος εἰς τὴν ἄκρην τῆς τραπέζης).

Κάκια. — (Φέρει τὴν χεῖρα εἰς τὸ στήθος, ὡς διὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν καρδίαν της.) Ἄκουσε, Κρίτων. Τὸ ὄνειρό σου ἐτελείωσε. Πρέπει νὰ το πάρῃς ἀπόφασι.

Κρίτων. — (Καταβιάζων τὴν χεῖρα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν.) Ἀδύνατον! Ἀδύνατον!

[Ἔπεται συνέχεια]

Ο ΤΡΙΤΟΣ

ΔΡΑΜΑ
ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΔΥΟ
[Συνέχεια].

Κάκια.—Για ένα άνδρα ατου έχουτου του Θεού τίποτε δέν είνε αδύνατο... Θά σου πώ όλη τήν αλήθεια...! Απόψε δέν έκοιμήθηκα εξ αιτίας σου—τό πιστεύεις! (Έγειρείται.) Έκαμν πολύ κακά χθές νά σάφήσω νά μου πής... Δέν θέλω νά σου το κρύψω. Έξ αρχής ό τρόπος μου ήτον τρυφερός. Σ' αγαπούσα. Σ' αγαπούσα όπως σάγαπα ό "Αλκης, όπως μιá τίμια γυναίκα εμπορεί νάγαπα ένα φίλο του σπιτιού της. Συνεννοούμεθα λαμπρά ως φίλοι...

Κρίτων.—Ως φίλοι!

Κάκια.—Ναί, ως φίλοι. Μου άρεσε ό χαρακτήρ σου, μου άρεσε ή συντροφιά σου Έταιριάζαμε λαμπρά... Τί έμμορφα πού θα έπερνούσαμε, αν ήσουν φρονιμώτερος! Έσύ μπορεί νά μάγάπησες άλλοιότικκ. Έστω. Καθένας έχει τό δικαίωμα νά μάγαπα όπως θέλει. Φθάνει νά το έχη κρυμμένο βλθειά.

Κρίτων.—Αν μπορή...

Κάκια.—Ω, είχε πολύ τό γούστό της αυτή ή τρυφερά φίλια πού μας συνέδεε! Θά ήμεθα τόσον εύτυχημένοι και οι τρεις! Αλλά τήν κατέστρεψες τήν Εύτυχία αυτή με τά ίδια σου τά χέρια, χωρίς κ' έσύ νά ήξεύρης τί έλπίζεις και τί ζητείς.

Κρίτων.—Τίποτα! δέν έλπίζω τίποτα... δέν ζητώ τίποτα... Μόνον νά σάγαπα.

Κάκια.—Όχι· τόρα ούτε αυτό δέν επιτρέπεται πλέον. Δέν εμπορώ, δέν έχω τό δικαίωμα νά είμαι πλέον ή ίδια μαζί σου. Από τή στιγμή πού είχες τήν τόλμη, τήν άνοησία, τήν άτυχία — ό,τι θέλης, — νά μου το πής, έγώ δέν είχα νά κάμω τίποτε άλλο, παρά νά εκλέξω μεταξύ σου και Έκεινού. (Τω δεικνύει τήν θέσιν του "Αλκη πρό της τραπέζης του.) Ω, πόσον θα ήσουν εύτυχής! Πρέπει νά σάγαπούσα μιá φορά πολύ-πολύ, δια νά μή σε άποχλώ άμέσως, δια νά διστάσω, δια νά παλαίσω, δια νά μαρτυρήσω μιαν νύκτα και μιαν ήμέραν!

Κρίτων.—(Συνάπτων τας χείρας.) Ω, Κάκια, σού είπα...

Κάκια.—(Διακόπτουσα.) Ναί, μου τά είπες όλα. Μου είπες ότι δέν ζηλεύεις τόν "Αλκη, ότι τόν αγαπάς, ότι γι' αυτό ό έρωσ σου είνε όλιγαρκής, ότι δέν θέλεις παρά νά με βλέπης όπως μ' έβλεπες. Γιατί τότε νά μου το πής; "Ολ' αυτά είνε προσχήματα και ψεύδη. (Έξημένη.) Αύριον θα ζηλεύης, αύριον θα μισής, αύριον ό έγωϊσμός του έρωτος θα έξυπνήση με όλην του τήν δύναμιν και θα ζητήσει τήν εύτυχίαν του με τήν δυστυχίαν Έκεινού.

Κρίτων.—Όχι, όχι, ποτέ!

Κάκια.—Μήν πλανάσαι. Δέν ήξεύρεις ακόμη τόν... έαυτόν σου. Αλλά ιδού έγώ πού σε σώζω από αυτό τό έγκλημα. Έκλέγω Έκεινον και όχι σε. Αγαπώ τόν άνδρα μου και του μένω πιστή. Μέσος όρος έδώ δέν χωρεί.

Κρίτων.—(Μάλλον καθ' έαυτόν.) Έως χθές ακόμη έχωρούσε.

Κάκια.—Όχι! Δέν εμπορώ νά ξεύρω τό μυστικό σου και νά σε βλέπω και νά σε άκούω. Έως έδώ ήταν! Φύγε, λησμόνηέ με και ζήσε εύτυχής. Τό αίσθημα πού έτρεφα για σε είνε άρκετόν μόλις νά με κάμη νά σου συγχωρήσω τήν τόλμη. Αλλά τίποτε περισσότερο. Μακρυνά μου! Ανήκω εις άλλον! (Απομακρύνεται, έρχεται πλησίον της έδρας του "Αλκη, πρό της τραπέζης, και στηρίζεται επί του έρεισινώτου της.) —(Σιγή)—

Κρίτων.—(Πλησιάζων.) Όχι, δέν μου μιλείς με τήν καρδιά σου, Κάκια! Μία σκέψις σε μιá στιγμή δέν είνε ικανή νά σκορπίση όσο αίσθημα συνεσώρευσε σιγά-σιγά ό καιρός. Κάκια, άπατς έμέ, άπατς έως και τόν έχουτό σου.

Κάκια.—Σού λέγω τήν αλήθεια με τήν καρδιά μου. (Χωρίς νά τον κυτάζη)

Κρίτων.—Όρρίζεσαι ότι δέν μάγαπα;

Κάκια.—Όρρίζομα ότι... αγαπώ τόν άνδρα μου.

Κρίτων.—Και μόνον χάριν αυτού, χάριν του καθήκοντος προσπαθείς νά καταπιείης ό,τι αισθάνεσαι.

Κάκια.—Δέν αισθάνομαι τίποτε.

Κρίτων.—Όχι, Κάκια, μου το κρύπτεις. (Μειδιά με πικριάν.) Αν δέν ήσθάνεσα, δέν θα έφοβείσο τόσον έμέ, δέν θα έφοβείσο τόν έχουτόν σου. Έένος έγώ δέν σου είμαι, δέν είνε δυνατόν νά σου είμαι. Και μόνον με τό δικαίωμα πού σου δίδει τό αίσθημα αυτό, μου ζητείς σήμερα μιαν θυσίαν. Τό δέχομαι. Θά τήν κάμω. Ό έρωσ θα μου άώσει τήν δύναμιν νά υποφέρω. Αλλ' υπό ένα όρον.

Κάκια.—Δηλαδή;

Κρίτων.—Νά. Θέλω νά μου πής ότι μάγαπα. Πέ μου ότι τό καθήκον μας τό επιβάλλει και φεύγω. Πέ μου ότι θα παλαίσης και σύ εις τό έξής, ότι θα υποφέρης και σύ, και δέν θα με ιδής πλέον έμπρός σου. Εις τήν έξορία μου θέλω νά έχω αυτήν τήν παρηγορίαν. Θέλω νά ξεύρω ότι και σύ με αγαπήσες! Θέλω νά συλλογίζομαι πώς δέν άπατήθηκα όταν ένόμισα ότι βρήκα μιá ψυχή σαν τή δική μου και πώς ό,τι ώνειρεύθηκα γι' αυτήν, τό ώνειρεύθηκε κ' εκείνη για μένα. Μη μου άρνηθής αυτήν τήν τελευταία χάρι! (Πλησιάζει περισσότερο.) Κάκια, σ' αγαπώ! Πέ μου ότι μάγαπα και σύ και... φεύγω.

Κάκια.—(Χωρίς νά τον κυτάζη.) Όχι! —Εις τί θα σου έχρησάιμευε!...

Κρίτων.—Φεύγω για πάντα. Πέ μου τήν αλήθεια, Κάκια. Είνε ή ζωή μου ό,τι σου ζητώ.

Κάκια.—Ζήσε.

Κρίτων.—Δέν μάγαπα;

Κάκια.—Όχι.

Κρίτων.—Τό όρρίζεσαι;

Κάκια.—Δέν σάγαπα!

Κρίτων.—(Στρέφει τό πρόσωπον ως δια νά κρύψη τήν συγκίνησιν του.) Ω! πάει... πέταξε τό όνειρό μου... (Συνερχόμενος.) Καλά... νά φύγω...θα φύγω... φεύγω... (Λαμβάνων τόν πιλόν του, άφίνει τά χειρόκτιά του.) Χαιρετε. Σας ζητώ συγγνώμην δια τήν κακήν νύκτα και ήμέραν πού έπεράσατε εξ αιτίας μου.

Κάκια.—Σέ συγχωρώ.

Κρίτων.—Εύχαριστώ. Εις τό έξής δέν θα έχω άφορμήν νά ταραξω τήν εύτυχίαν σας. Και πάλιν χαιρετε.

Κάκια.—(Τω νεύει δια της κεφαλής εις χαιρετισμόν και φεύγοντα τόν παρακολουθεί δια βλέμματος περιαλγούς.) Κρίτων!

Κρίτων.—(Παρά τήν θύραν, στρεφόμενος.) Κυρία.

Κάκια.—Θά έρχεσαι όμως νά μας βλέπης, όπως ήρχεσο, δέν είν' έτσι;

Κρίτων.—Όχι, κυρία, δέν θα έρχομαι.

Κάκια.—Νά έρχεσαι... όταν είνε έδώ και ό "Αλκης νά έρχεσαι. Ό "Αλκης θα έλυπείτο πολύ αν έχανε τή συντροφιά σου. Έπειτα ήμπορούσε και νά σε παρεξηγήση...

Κρίτων.—Τί με μέλει τόρα πειά. Έγώ σας αγαπούσα. έγώ για σας έρχόμουν Αφ' ου έσπαράχθη τόσφ ή καρδιά μου έμένα, έ, άς λυπηθής κ' εκείνος λιγάκι. Τόσφ φροντίζετε νά μήν άνησυχήση καν εκείνος, τήν ώρα πού θανατόνετε έμέ, του όποιού τό μόνον έγκλημα είνε ότι πολύ σας ήγάπησα!

Κάκια.—(Αφίνουσα τό έρεισινώτων της έδρας και προχωρούσα.) Όχι, Κρίτων, νά έρχεσαι. Σέ παρκαλώ.

Κρίτων.—Χάριν εκείνου;

Κάκια.—(Διστάζουσα.) Νά έρχεσαι! (Τόν άτενίζει.)

Κρίτων.—(Τήν άτενίζει.) Μήπως θέλετε και σεις νά με βλέπετε;

Κάκια.—Ω θεέ μου, πού είνε ή δύναμής μου;... Ναί.

Κρίτων.—(Τρέχει προς αυτήν), Κάκια, τί είπες; (Ρίπτει τόν πιλόν του εφ' ενός καθίσματος.)

Κάκια.—(Πίπτουσα εις τας άγκάλας του μετά δακρύων.) Ω, Κρίτων, πόσον είμαι δυστυχής! (Ανταλλάσσουν φιλήματα μακρά και παράφορα.)

Κρίτων.—Δυστυχής όχι, Κάκια! Είμεθα εύτυχεϊς. Όταν αγαπα κανείς και αγαπάται...

Κάκια.—Αλλοίμονό μου! Πώς νά σε χωρισθώ, αφ' ου σε αγαπώ τόσον;

Κρίτων.—Αγάπη μου! Ζωή μου!

(Ακούεται ό κώδων της εισόδου. Αποσπώνται τών άγκαλών των έντρομοι.)

[Έπεται συνέχεια].

4.

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΤΡΙΤΟΣ

ΔΡΑΜΑ
ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΔΥΟ
[Συνέχεια].

Κάκια. — Ο Άλκης ! Να φύγης χωρίς να σε ιδῇ.

Κρίτων. — Ά, τί λές ; Εἶνε πρώτη φορά πού θά με ιδῇ ἐδῶ ;

Κάκια. — (Ἀνήσυχος.) Ὁχι, ὄχι ! Σήμερα, αὐτὴ τὴν στιγμή, ὕστερα ἀπὸ αὐτά, δέν πρέπει νά σε ιδῇ ἐδῶ. Φοβοῦμαι, θά προσδοθῇ, θά προσδοθῶ. (Ἡ ταραχὴ τῆς αὐξάνει ὀλοόν.)

Κρίτων. — Μὴ φοβάσαι... δέν προδίδομαι.

Κάκια. — Κρίτων, ὄχι, ἂν μάγαπᾶς ! (Τῷ δίδει τὸν πῖλόν του.) Δέν θέλω... Να φύγης ἀπὸ ἐδῶ. (Δεικνύει τὴν θύραν τοῦ βάθους.) Στὸ διάδρομο, καὶ ἀπὸ τὴ μικρὴ πόρτα, ξέρεις... Ἔλα... ἔλα... (Τὸν ὠθεῖ ἑλαφρῶς πρὸς τὴν θύραν.)

Κρίτων. — (Ἐξερχόμενος ὑπὸ τὴν ὄθρσιν τῆς.) Κάμνουμε ἄσχημα...

Κάκια. — (Φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους.) Πόσον ἀκριβὰ πληρόνω τὴν ἀδυναμία μου ! (Ἐξέρχεται δεξιᾶ, εἰς προϋπάρτησιν τοῦ συζύγου τῆς)

Ἄννα. — (Εἰσέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βάθους, ἐν παροῦσι χαρὰς σατανικῆς. Δέν ἤμπορεῖ νά κρατηθῇ γελᾷ, χοροπηδᾷ, τραγουδεῖ.) Λά, λά, λά! χά, χά, χά ! Ἐφυγε ὁ κύριος ὀμορφονεϊός... πάει ! Λά λά - χά - χά χά ! Ὅθ βρῶ καὶ πεῖθὼ καλὴ κυρία ! Ὅθ βρῶ, Ὅθ βρῶ, λαλαλά, χαχαχά ! (Ἀνάπτει τὴν λάμπαν ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ Ἄλκη καὶ τὰ ἐκατέρωθεν πολυφωτα κηροπήγια.) Ἄντε φωταψία ! Ἄς φέξῃ ! Λάλαλά. Ὁ ἀφέντης δέν μπορεῖ νά ἐργασθῇ ἂν δέν ἀνάψῃ δέκα φῶτα τόλιγότερο. Χά, χά, χά, Ἄπό αὐριο νά δοῦμε πόσα θανάθη. Τί ἦταν πάλι αὐτό ; (Ἰποκλινομένη πρὸ τῆς κλειστής θύρας τοῦ βάθους.) Ὁρα σας καλὴ, κύριε Κρίτων. (Κινεῖ πρὸς τὴν θύραν δεξιᾶ.) Λά λά - χά χά χά. (Συναντᾶται με τοὺς κυρίου τῆς ἵσταται σοβαρὰ νά περάσουν καὶ ἐξέρχεται)

Ἄλκης. — (Εἰσέρχεται ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Κάκίας.) Ἐκουράστηκα, χωρίς νά διασκεδάσω διόλου. Ἐίχα ἓνα βάρος, μιὰ ἀθυμία... σὰ νά μου εἴλαιπε ὁ ἀέρας.

Κάκια. — Σέ κουράζει ἡ ἐργασία, καὶ μὲνε Ἄλκη.

Ἄλκης. — Ἄλλη φορὰ πῶς δέν με κούραζε ; Μὲ πῆραν τὰ γεράματα, Κάκιααα!

Κάκια. — (Γελῶσα.) Ἄπό τώρα ; Ἐπρεπε νά μου το πῆς γιὰ νά το μάθω...

Ἄλκης. — (Προχωρεῖ μὲ ἀνορεξίαν πρὸς τὴν τράπεζαν τῆς ἐργασίας.) ἤλθε κανεῖς ; ὁ Κρίτων ;

Κάκια. — Ναί .. ἤλθε τὸ ἀπόγευμα... ἐκάθησε μιὰ στιγμή καὶ ἔφυγε. Σέ ζητοῦσε νά πάτε μαζί ἔξω.

Ἄλκης. — Πῶς δέν ἐκάθησε νά σου κάμῃ λιγάκι συντροφιά ; Σεῖς εἶ δύο κάμνετε θυμωσίαι συντροφιά. (Κάθηται μετὰ κόπου καὶ ταξιθεῖ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης χάρτια καὶ ἐργαλεῖα.)

Κάκια. — Φαίνεται ὅτι ἐπροτιμοῦσε τὸν περίπκτο. (Ὅρθια, στηρίζεται εἰς τὴν πολυθρόναν.)

Ἄλκης. — Καὶ εἴμαινες μόνῃ ;

Κάκια. — Ὁχι δά ἤλθε καὶ κάθησε κάμπορον ὥρα ἡ Ἄντιγόνη.

Ἄλκης. — Καὶ σὺ γιὰτι δέν ἐβγαίνεις λιγκι ;

Κάκια. — Ἄ ἐγὼ... μάρεσει νά βγάλω μαζί σου, τὸ ξέρεις.

Ἄλκης. — (Σύνοφρος.) Ἄς τῶλεγε... Δέν μου εἶπες τίποτα.

Κάκια. — Εἶχες δουλειά. Πού νά σου λέγω νά γυρίσης νά με πάρης Σ' ἐλυπήθηκα.

Ἄλκης. — (Ἐν ᾧ ταξιθεῖ, φθάνουν στὰ χεῖρά του τὰ χειρόκτια τοῦ Κρίτωνος.) Ἄ, ἓνα ζευγαρί γάντια. Δικὰ μου εἶνε αὐτὰ τὰ γάντια ; (Τὰ ἐξετάζει.) Διάβολο ! Δέν εἶνε δικὰ μου.

Κάκια. — (Τεταραγμένη.) Ἄ, εἶνε τοῦ Κρίτωνος... τὰ ἐξέχασε.

Ἄλκης. — Τὸν ἀφῆρημένο !

Κάκια. — Αὐτὲς τὲς ἡμέρες ἐπαράγεινε. (Κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι.) Να τοῦ τα στεῖλω.

Ἄλκης. — Ὅθ εἶνε πάλι ἐρωτευμένος, ὁ κατεργάργης !

Ἄννα. — (Εἰσερχομένη.) Ἐκτυπήσατε ;

Κάκια. — (Διπλώνουσα τὰ χειρόκτια.) Μάλιστα, ἐκτύπησα... Δόσε αὐτό τοῦ Γιάννη καὶ εἶπέ του νά το πάγῃ εἰς τοῦ κυρίου Φωκᾶ, διὰ τὸν κύριον Κρίτων.

Ἄννα. — Πολὺ καλὰ. (Λαμβάνει τὸ δέμα ψαύουσα αὐτό περιέργως.) Πολὺ καλὰ. (Ἐξέρχεται μορφάζουσα.)

Ἄλκης. — (Μελετᾷν τὸ πρὸ αὐτοῦσχέδιον.) Ὁ, βέβαια, Ὅθ εἶνε πάλι ἐρωτευμένος.

Τὸν ἔχω ἐννοήσει ἀπὸ πολλὰ συμπτώματα. Ἄλλὰ ἐμὲν τώρα δέν μου λέγει τίποτα.

Κάκια. — (Γελῶσα ζωηρῶς, διὰ νά κρύψῃ τὴν ταραχὴν τῆς.) Σοῦ ἀφῆρεσε τὴν ἐμπιστοσύνην.

Ἄλκης. — Ναί· γιὰ κῦτταξε νά τον φαρέψης ἐσὺ νά γελάσουμε. Σέ σένα θά τα πῆ.

Κάκια. — Λές ; Δέν κάμνουμε ποτὲ τέτοιου εἶδους ὀμιλίες.

Ἄλκης. — Οἱ νέοι τῆς ἡλικίας του ἐζομολογοῦνται συνήθως εἰς κυρίας.

Κάκια. — Ἰσως... δέν του ἔδωσα ἀφορμή. (Κυρία πλέον εαυτῆς.) Μὰ ἦταν καὶ ἄλλοτε ἐρωτευμένος ;

Ἄλκης. — Ναί· πρὸ δύο ἐτῶν. Πολὺ πρῖν του γνωρίσης. Ἄγαπούσε ἓνα κορίτσι ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια δέν το γνωρίζεις.

Κάκια. — Καὶ τί ἀπέγεινε ;

Ἄλκης. — Ἐμάλωσαν.

Κάκια. — Γιὰτι ;

Ἄλκης. — Ἡ πρόφρασις ἦταν ὅτι ἐκύτταξε κάποιον ἄλλον. Τῆς ἔκαμε παρατήρησι καὶ ἐθύμωσε. Ἄπό τὰ συνειθισμένα...

Κάκια. — Ζηλοτυπία...

Ἄλκης. — Ναί· ἀλλὰ ξέρεις τὴν ἀπλῆ μου φιλοσοφία ἐπάνω σ' αὐτό : Στὴν ἀρχὴν ἐνόμισαν ὅτι συμφωνοῦν καὶ ἀγαπήθησαν ὕστερα εἶδαν ὅτι δέν συμφωνοῦν καὶ ἔπαισαν νάγαπῶνται. Ἡ ἔρις ἤλθε ὅταν δέν ὑπῆρχε πλέον αἰσθημα ἀληθινόν. Ἄ,

διὰ τὸν ἔρωτα, ὁ ἓνας πρέπει νά εἶνε γεννημένος διὰ τὸν ἄλλον.

Κάκια. — Ὅπως ἐμεῖς οἱ δύο.

Ἄλκης. — Ναί... δηλαδῆ... ναί...

Ἄχ ! τί βάρος πού αἰσθάνομαι στὸ κεφάλι. Ἄδύνατον ἀκόμη νά συνέλθω...

Κάκια. — (Πολλὴ τρυφερῶς.) Ἄλκη μου, ἂν εἶσαι ἀδιάθετος, μὴν ἐργασθῆς ἀπόψε.

Ἄλκης. — Ὁχι, ὄχι, πρέπει νά ἐργασθῶ. Θέλω νά το τελειώσω αὐτό τὸ σχέδιο... καὶ με τὰς μεταβολὰς πού κάμνω, μου φαίνεται ὅτι δέν κοντεύω διόλου.

Κάκια. — Τί μεταβολὰς σχεδιάζεις πάλι ;

Ἄλκης. — (Ἀποτόμως.) Ἄ, μὴ με σκοτίζης !!

Κάκια. — (Ταπεινά.) Θέλεις νά σε ἀφήσω μόνο νά ἐργασθῆς ;

Ἄλκης. — Ὁχι... δέν πειράζει... κάθησε κεῖ. Ἀλλὰ νά μὴ μ' ἐρωτᾶς. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δέν καταλαβαίνεις καὶ μεγάλα πράγματα ἀπὸ ἀρχιτεκτονική. Γιὰτι νά ματαιοπονῶ ;

Κάκια. — (Καθημένη ἀπέναντί του.) Τί, ἐγὼ δέν ἔχω γούστο ;

Ἄλκης. — Οὐ, γιὰ νά κρίνης μιὰ μικρὴ μεταβολή, μιὰ λεπτομέρεια σ' ἓνα σχέδιο μεγάλο καὶ νά μου πῆς ἔτσι καὶ ὄχι ἔτσι, χρειάζεται κάτι περισσότερο ἀπὸ γούστο.

Κάκια. — Μιὰ φορὰ ὁμως μου τα ἔλεγε ὅλα.

Ἄλκης. — Μιὰ φορὰ... καλὰ, μιὰ φορὰ... «Τὰ πάντα δοκιμάζετε.»

Κάκια. — Δηλαδῆ μ' ἐδοκίμαζες ;

Ἄλκης. — Βέβαια. Ἐβλεπα πού μποροῦμε νά συννενοηθοῦμε καὶ πού ὄχι.

Κάκια. — Τί κρῖμα νά μὴ σπουδάζω καὶ ἡ γυναῖκες ἀρχιτεκτονική ! Ὅθ ἐπερνες μιὰ...

Ἄλκης. — Ὁ, ἐννοεῖται ὅτι θά ἐπερνα... ἂν εὑρίσκα μεταξὺ αὐτῶν μιὰ Κάκια. Ὅσω πειθὼ λεπτομερῆς ἡ συμφωνία, τόσω τὸ καλλίτερο. Νὰ ὁ Κρίτων ἐξαφνα...

(Βλέπει ὀλοόν τὸ σχέδιον καὶ διακόπτεται.)

Κάκια. — Ὁ Κρίτων, τί ;

Ἄλκης. — Εἰμπορεῖ νά πάρῃ μιὰ γυναῖκα πού νά μὴ κάμνῃ τίποτα, ὅπως αὐτός. Νὰ εἶνε πλουσία, ὅπως εἶνε αὐτός, νά καταγίνεται στὴ μουσική, στὴ ζωγραφική, — ὀθθεν, — στὸ λωυτένις καὶ νά μὴ φροντίζῃ παρὰ πῶς νά περνᾷ διασκεδαστικῶτερα ὁ καιρός — ὅπως αὐτός.

Κάκια. — Πρέπει ὁμως νά την ἀγαπήσῃ.

Ἄλκης. — Αὐτό ἐννοεῖται. Δός του τοῦ Κρίτωνος ἡ κάμε τον νάγαπήσῃ μιὰ διδάκτορα τῆς ἱατρικῆς ἡ τῆς φιλολογίας.

Κάκια. — Ἡ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

Ἄλκης. — Καὶ τον ἐποκόψης !... Ἄλλὰ τί ἔχω ἀπόψε, θέ μου· τί βάρος, οὐφ ! (Σπενάζει ἐκ βαθέων.) Ἄ ! Καὶ αὐτός ὁ πόνος στὴ ράχη δέν ἐννοεῖ νά μάρφῃ.

Κάκια. — Ρευματόπονος εἶνε, δέν σου τῶλεγα ;

Ἄλκης. — Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀπόψε θά σε βάλω νά μου ριξῆς μιὰ βεντούζα.

Κάκια. — Ὅθ σε κάψω. (Ἀδιόρατος ἐκφρασις δυσχερεσκείας.)

[Ἐπεται συνέχεια.]

5.

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΥ

Ο ΤΡΙΤΟΣ

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΔΥΟ

[Συνέχεια.]

Ἄλκῃς. — Ἐσύ δὲν εἶσαι γιὰ νὰ κό-
θῃς βεντούζες, τὸ ξέρω. (Μειδιᾶ.) Ἄλλὰ
τί νὰ γίνῃ; Φαίνεται ὅτι εἶνε καὶ αὐτὸ
ἐν ἀπὸ τὰ καθήκοντα τῆς καλῆς συζύγου.

(Χαράσσει γραμμὰς διὰ μολυβδίδος καὶ κανόνος.
Ἡ Κάκια τὸν βλέπει σιωπηλῆ. Ἀκούεται ὁ κώ-
δων τῆς εἰσόδου.)

Κάκια. — Ἡ Ἀντιγόνη γιὰ τὸ προβέγ-
γερο. Τόσῳ γρήγορα; (Ἐγείρεται καὶ πλη-
σιάζει τὴν πρὸς τὰ δεξιᾶ θύραν.)

Ἄλκῃς. — "Ὀχι· θὰ εἶνε ὁ Παυλῆς·
Μοῦ εἶπε πῶς θὰ περάσῃ πρὸ τοῦ φαγητοῦ.
Καὶ θὰ τον κρατήσω, γιὰτὶ ἀπόψε μοῦ
χρειάζεται.

Κάκια. — (Κράζουσα.) Ἄννα! Ἄννα!
(μετὰ τινα σιγῆν.) Καὶ οἱ δύο εἶνε.

Ἄλκῃς. — Καλλίτερον.

Ἀντιγόνη. } — (Εἰσερχόμενοι συγχρόνως.)
Παυλῆς. }

Ἡλθαμε! Καλὴ σπέρα σας! (Ὁ Παυλῆς
θλίβει τὴν χεῖρα τῆς Κάκίας. Οἱ ἄλλοι καλησπε-
ρίζονται οἰκειῶς.)

Ἄλκῃς. — Ἡλθατε· ἀλλὰ δὲν το κου-
νάτε πλέον. Θὰ σας κρατήσουμε στὸ τρα-
πέζι. — Καλησπέρα σας!

Παυλῆς. — Ὅσῳ γιὰ μένα, εὐχαρί-
στως. Ἄλλὰ γιὰ τὴν ἀδελφῆ μου δὲν ξέρω
τί θὰ πῆ ὁ κύριος Φωκᾶς. (Πλησιάζει καὶ
ἴσταται ὀρθῶς πλησίον τοῦ Ἄλκῃς· Ἡ Ἀντι-
γόνη καὶ ἡ Κάκια κάθηνται ἐπὶ διθανίου, πλη-
σίον.)

Ἄλκῃς. — Σὲ τέτοιες ἀπιστίες εἶνε
συνειθισμένος...

Ἀντιγόνη. — Προσωρινοὶ χωρισμοὶ
ἀπὸ τραπέζης... Καλὰ, τοῦ μνησῶμε καὶ
ἔρχεται καὶ αὐτὸς κατόπι. (Γελοῦν· Ἡ Ἀντι-
γόνη βγάξει τὸ καπέλο της.)

Ἄλκῃς. — Ἴσως ἔλθῃ καὶ ἡ ἀνεψιός
σου.

Ἀντιγόνη. — Πολὺ πιθανόν.

Ἄλκῃς. — Τότε θὰ εἴσθε λαμπρά.
Γιὰτὶ ἐμεῖς ἐδῶ μὲ τὸν Παυλῆ ἔχουμε
λίγη δουλειά.

Παυλῆς. — Λοιπόν, πῶς πάμε; Θὰ
προφθάσῃ μὲ τὴν προθεσμία ἢ ὄχι;

Ἄλκῃς. — Πολὺ ἀμφιβάλλω... ὅπως
πηγαίνω ἔτσι. Ὑστερα θὰ ἰδοῦμε μαζὶ
κάτι μεταβολές πού σχεδιάζω.

Παυλῆς. — Πάλι μεταβολές;

Ἄλκῃς. — Καὶ μπορῶ νὰ ἡσυχάσω
ἐγώ; Γεννήθηκα στὸν κόσμῳ γιὰ νὰ βα-
σανίζωμαι. Ποτέ μου δὲν κατώρθωσα νὰ
στερεοποιήσω μίαν μου ἀπόφασιν.

Ἀντιγόνη. — Ὅλω ρευστὲς μένουσιν;

Ἄλκῃς. — Ἀκριβῶς. Σχεδιάζω σήμε-
ρα κάτι τι. Τὸ βρίσκω ὠραιότατο, θαυ-
μάσιο. Εἶμαι κατενθουσιασμένος. Ἀμέσως
τὴν ἄλλη μέρα — τί λέγω; τὴν ἴδια μέ-
ρα, τὴν ἴδια στιγμή, — ἀρχίζει ἡ ἀμφιβο-
λίξ, ὁ δισταγμός. «Δὲν εἶνε καλὸ! ἢ μ-
ποροῦσε νὰ γίνῃ κ' ἄλλοιῶτικα!» Τὸ ὑ-
ποβάλλω εἰς νέαν βάσανον, τὸ ἐξετάζω κα-
λὰ-καλὰ, τὸ ἀνατέμνω, τὸ φιλολογῶ, τὸ
εὐρίσκω ἐλεεινὸν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους,
τὸ ἀπορρίπτω. Ἀπὸ τὰ ἐρείπιά του οἰκο-
δομῶ νέον, γιὰ νὰρχίσῃ πάλιν ἡ ἴδια φα-
σαρία — καὶ καθεξῆς μέχρι τέλους.

Ἀντιγόνη. — Κακὸ βάσανο αὐτό.

Κάκια. — Ἐτσι παιδεύεται αἰωνίως.

Ἄλκῃς. — Γι' αὐτὸ δὲν ἔκαμα τίποτε
γενναῖον στὴ ζωῆ μου, οὔτε θὰ κάμω. Ἡ
ἀνησυχία τοῦ πνεύματος ἔγεινεν ἄνθρωπος
καὶ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον. Ἄν εἶνε δυνα-
τὸν νὰ ζήσῃ καὶ νὰ προκόψῃ σ' ἕναν κό-
σμο τέτοιο, —

Παυλῆς. — Ὅπου οἱ ἄσκεπτοι ἄνθρω-
ποι μὲ τῆς στερεῆς ἰδέες στέκονται στὴν
πρώτη γραμμῆ καὶ ἡ ἀνεξέταστες ἀποφά-
σεις εἶνε ἡ μόνης πού ἐκτελοῦνται καὶ ἐπι-
τυγχάνουν.

Ἄλκῃς. — Σκέπτομαι τόσῳ πολὺ πρὶν
κάμω κάτι τι! Τὸ κάμνω καὶ ἀκόμη τὸ
σκέπτομαι. Λέγουν γιὰ ἕνα ὅτι ἐσυλλογι-
ζέτο πενήντα χρόνια, ἂν ἔπρεπε ναῦτοκτο-
νήσῃ ἢ ὄχι, ἕως οὐ ἀπέθανεν ἀπὸ φυσικὸν
θάνατον. Ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν του πιθανόν
νὰ το ἔκαμνα. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν τάφον
μου ἀκόμη θὰ ἐσυλλογιζόμουν ἂν ἔπρεπε
ναῦτοκτονήσω ἢ ὄχι. (Γελοῦν.)

Ἀντιγόνη. — Ὁρατὸ αὐτό. Ὡστε σὺ
μπορεῖς νὰ στείλῃς τὰ σχέδιά σου στὴν
ἔκθεσι καὶ ἀκόμη νὰ συλλογίζεσαι πῶς
ἔπρεπε νὰ τα κάμῃς.

Ἄλκῃς. — Χωρὶς ὑπερβολὴν! Μήπως
δὲν περνῶ καὶ τώρα ἀπέξω ἀπὸ κτίρια πού
τα ἔχω σχεδιάσει ἐγώ, καὶ δὲν στέκομαι
νὰ σκεπθῶ μὲ ὅλη τὴ σεβαστότητα, ἂν θὰ
ἐπήγαγε καλλίτερον αὐτὴ ἢ ἐκείνη ἡ με-
ταβολή;

Παυλῆς. — Μόνον ὅπως εἶνε δὲν σᾶρέ-
σουν.

Ἄλκῃς. — Ναι.

Παυλῆς. — Ἐσύ μπορεῖ νὰ τὸ ἔχῃς
κάπως περισσότερο. Ἀλλὰ νομίζω, φίλε
μου, ὅτι τὸ πάθημά σου εἶνε κοινὸν εἰς ὅ-
λους τοὺς ἀνθρώπους πού δὲν εἶνε βλάκες.

Ἄλκῃς. — Καὶ ἴσως μόνον διότι εἶνε
ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ τὸ βασανιστήριον αὐτό,
οἱ βλάκες εἶνε εὐτυχεῖς.

Κάκια. — Ἐχουν καὶ αὐτοὶ τὰ δικὰ
τους, δὲν βαρύνεσθε. Ὅλοι εἰς τὸν κόσμον
ὑποφέρουν!

Ἄλκῃς. — Καλὰ, καλὰ. Ἀφήστε τὸρα
τὴ φιλοσοφία νὰ ζῆτε. Δὲν λέτε καὶ τί-
ποτε φαιδρότερο;... Τὶ βάρος! (Ἐξακο-

λουθεὶ νὰ χαράσῃ γραμμάς, βλέποντος τοῦ Παυλῆ.)

Κάκια.—(Πρὸς τὴν Ἀντιγόνην.) Ἐκαμες λοιπὸν καλὸ περίπατο ;

Ἀντιγόνην.—Ἄρα ἐπιτόμησα νὰ κάμω μερικὰς ἐπισκέψεις, με τὴν ἰδέα ὅτι δὲν θὰ εὕρισκα καμμιά στό σπίτι της.

Κάκια.—Καί εἶχες τόση ὄρεξι γιά περίπατο !

Ἀντιγόνην.—Ἀφ' οὗ δὲν εἶχα συντροφιά.

Κάκια.—Καλά. Ἐσὺ ἀπάντησες ἐδῶ ἐξω τὸν Κρίτωνα καὶ δὲν του εἶπες τίποτα.

Ἀντιγόνην.—(Μυστηριωδῶς.) Ἄ ναι... τὸ ἐξέχασα. Εἶδες ; (Ἡ Κάκια δὲν ἀπαντᾷ, προσέχουσα δῆθεν εἰς τὰς γραμμάς τοῦ Ἄλκη.)

Παυλῆς.—(Πρὸς τὸν Ἄλκην.) Μὰ τί εἶνε αὐτὰ ποὺ κάνεις τόρα ;

Ἄλκης.—Ἄφησε· θὰ σοῦ πῶ ὕστερα· θὰ ἰδῆς.

Κάκια.—(Αἰφνιδίως πρὸς τὸν Παυλῆν.) Ἄ, ἔλα ἐδῶ, κύριε Παραλυμένε !

Παυλῆς.—Τί τρέχει ;

Κάκια.—Ἐλα ἐδῶ... ἔλα ἐδῶ... Ἡ νομίζεις ὅτι δὲν τα ἔμαθαμε ;

Παυλῆς.—(Πλησιάζων καὶ καθήμενος.) Δὲν νομίζω τίποτα. (Ὁ Ἄλκης ἐργάζεται ὁλοέν.)

Κάκια.—Ἐλα νὰ σε βγάλω φορα μπροστά σὴν ἀδελφή σου.

Ἀντιγόνην.—Τί τρέχει ;

Κάκια.—Μὰ νὰ κατὰξανθη, μὲ κάτασπρα... τὸ βράδυ-βράδυ στό Πατήσια, ἔ ;

Παυλῆς.—(Γελῶν.) Νὰ πὰρ' ἡ ὀργή !

Ἀντιγόνην.—Μπα ! Ἦταν τοῦ Παυλῆ λαθρεμπόριο ; Ἄ, ὠραία ! !

Κάκια.—Μάλιστα, μάλιστα, τοῦ κυρίου... Καὶ το ἐφόρτωσε στό ἀμάξι τοῦ καίμενου τοῦ Κρίτωνος, γιά νὰ μὴ τον ἰδῆ μαζί του ἡ Ἐλένη.

Παυλῆς.—Κ' ἐκεῖνος ὁ Κρίτων ! ὅλα σὰς τὰ λέει... Δὲν του φορτόνω τίποτα ἄλλη φορά. (Γελῶν.)

Κάκια.—Ὁ Κρίτων δὲν εἶπε τίποτε. Νὰ ποιὸς τὸν εἶδε με τὸ φορτίον του ! (Δεικνύει τὴν Ἀντιγόνην.)

Ἀντιγόνην.—Ἀγῶ... ἐγὼ τὸν εἶδα !

Παυλῆς.—(Πρὸς τὴν Ἀντιγόνην.) Καὶ σύ ! Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ γίνη χωρὶς νὰ βρεθῆς στὴ μεση !

Ἀντιγόνην.—(Γελᾷ. Πρὸς τὴν Κάκιαν.) Μὰ νὰ σε πῶ. Τὸν ὑπέβαλες εἰς ἀνάκρισιν τὸν Κρίτωνα ;

Κάκια.—(Ταχέως.) Καλά· εἰς ἀνάκρισιν ! Πρωτῆτερα ποὺ ἦλθε μιὰ στιγμή, θέλησα νὰ τον περᾶζω λίγο καὶ στόν πρώτο μου λόγῳ μοῦ τὰ εἶπε ὅλα.

Ἄλκης.—(Ὁλοέν ἐργαζόμενος.) Βλέπεις ; Νὰ τον ἐρωτήσης καὶ γιά τὸ ἄλλο ποῦ εἶπαμε.

Κάκια.—Καλά. (Πρὸς τὸν Παυλῆν.) Καὶ δὲν μου λές, κύριε Παυλῆ, θὰ ἐξακολουθήσῃ πολὺ αὐτὴ ἡ ὠραία ζωὴ ;

Παυλῆς.—Εἶνε καιρὸς νὰ παύσῃ, ἔ ;

Κάκια.—Ἔτσι νομίζω. Ὁ Ἄλκης δὲν εἶνε πέντε χρόνια μεγαλύτερός σου· καὶ ὅμως ἔχει πέντε χρόνια ποῦ την εἵπαυσε.

Ἀντιγόνην.—Ἄ, ὄχι, ὁ Ἄλκης δὲν την ἐζήσε ποτέ. Ὁ ἀντρας μου μοῦ λέει ὅτι ἦταν ὁ πιὸ φρόνιμος νέος...

Κάκια.—Θέλεις νὰ πῆς ὅτι ὁποῖος ἔχει τὴ χάρι ἐξακολουθεῖ τὰ ἴδια καὶ παντρεμένος ;

Παυλῆς.—(Γελῶν.) Ἄρτι τί ;

Κάκια.—Ἐγὼ δὲν το πιστεύω. Ἄρα παντρευθῆς, θὰ ἡσυχάσῃς. Καὶ πρέπει τέλος πάντων νὰ παντρευθῆς !

Παυλῆς.—Καλά, τόρα !

Ἀντιγόνην.—Φθάνει νὰ μὴν πάρῃ τὴν Ἐλένη.

Κάκια.—Γιατί, κχιμένη ;

Ἀντιγόνην.—Τί νὰ σε πῶ. Ἐμένα δὲν μάρῃσει διόλου.

Ἄλκης.—(Ὡς ἄνω.) Μὰ τί ἐσὺ θὰ την πάρῃς ;—Νὰ σε πῶ, Παυλῆ. Ἄν συμφωνῆτε καλὰ, πὰρ' την· ἄν συμφωνῆτε τε μετρίως, νὰ μὴ την πάρῃς διόλου. Ἦλθε λόγος καὶ τὰ λέγαμε πρωτῆτερα μετὴν Κάκια. Ξέρεις μερικὰ ἐργαλεῖα ποῦ εἶνε σὲ δύο καὶ τὸ ἓνα κομματι ἐφαρμύζεται εἰς τὸ ἄλλο καὶ κάμνουν ἓνα ; Ἡ πικρικὴ ἀσμφωνία, τὸ ἐλάχιστον πρόσκομμα ἄν ὑπάρχῃ, ἡ ἐφαρμογή εἶνε ἀκτόρθωτη καὶ ἡ χρῆσις ἀδύνατη. Εἶνε σὰ νὰ μὴν ἔχῃς τίποτα. —Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μετὴν γυναῖκα. Ἄν δὲν εἶνε πλασμένη γιά σένα, ἄν δὲν συμφωνῆ εἰς ὅλα, ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ὡς τὰ μικρότερα, μὴ νομίζετε ὅτι θὰ κάμῃτε ποτέ ἀληθινὸν ἀνδρόγυνον. Πλάνη ! Ὁ παπᾶς καὶ τὸ στέφανον ἐνόησαν φαινομενικῶς καὶ ὅσον ὁ καιρὸς περᾶ, τόσω τὸ χάσμα γίνεται μεγαλύτερο. Ἐγὼ θὰ σοῦ το πῶ καὶ νὰ το θυμηθῆς : Κολί λιγνότερή σου ἢ παχυτέσῃ σου γυναῖκα ἄν πάρῃς, θὰ εἶσαι δυστυχισμένος.

Παυλῆς.—Καλά· θὰ το θυμηθῶ. Μὰ ἐσὺ τάχα εἶσαι πολὺ δυστυχισμένος, ποῦ ἡ Κάκια εἶνε λιγάκι πιὸ πιχειὰ ἀπὸ σένα ; (Γελῶν οἱ ἄλλοι ἐκτὸς τοῦ Ἄλκη.)

Ἄλκης.—Ἄσασα ! (Ρίπτει τὴν μολυβίδα καὶ τὸν κανόνα.) Τί βάρος ! Μοῦ πιέζει κάτι τι τὴν καρδιά... δὲν μπορῶ νὰ ναπνεύσω.

Ἀντιγόνην.—Νὰ μὴν ἐργασθῆς ἀπόψε.

Ἄλκης.—Ἄλλο γιαντρικὸ δὲν ξέρουν ἡ γυναῖκες ἀπὸ τὴν ἀργία... Εἶνε προαίσθησις. Κάτι μεγάλο κακὸ θὰ μοῦ συμβῆ.

Κάκια.—Ἄ ! (Καταστέλλει κίνημα τρόμου.)

Ἀντιγόνην.—Μάλιστα ! θὰ σε συμβῆ κακὸ. Δὲν βαριέσαι τόρα !

Παυλῆς.—(Συγχνόνως.) Ἄς ἦσουν λιγότερο νευρικὸς ! Ἔτσι σάκουω κάθε μέρα. «Θά μου συμβῆ τούτο, τὸ ξέρω· θὰ μου συμβῆ ἐκεῖνο, τὸ προαισθάνομαι.»

Ἄλκης.—(Ἀναλαμβάνων τὴν μολυβίδα.) Μὲ τὴ διαφορά ὅτι τόρα δὲν ξέρω τί θὰ μοῦ συμβῆ.

Κάκια.—(Τεταραγμένη.) Κάτι τί πολὺ μεγάλο... κάτι τι πολὺ φοβερόν ! Εἶμμι βεβαία—ὅπως δὰ κάθε φορά ποῦ σου ἐρχεται αὐτὴ ἡ θεία ἐμπνεύσις.

Ἄλκης.—(Παρά τὴν θύραν.) Τὸ τραπέζι εἶνε ἔτοιμο !

Ἄλκης.—Ὁ Γιάννης ἐγύρισε ;

Ἄλκης.—Μάλιστα, κύριε.

Παυλῆς.—(Ἐγειρόμενος.) Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο καὶ νὰ λείπουν αἱ προαἰσθησεῖς. Ἐμπρός, ὀρίστε εἰς τὸ τραπέζι (Ἡ Κάκια καὶ ἡ Ἀντιγόνη ἐγείρονται.)

Ἄλκης.—(Σχεδιάζων πάλιν καὶ ἀφαιρούμενος.) Κατεβεῖτε. Μετὰ δύο λεπτὰ ἐρχομαι.

Κάκια.—Μὴ ἀργήσῃς, Ἄλκη, νὰ ζῆς. — Ἀφαιρεῖται καμμιά φορά μετὴν ἐργασίαν καὶ κατεβαίνει στό φρούτο. Ἐλα, Ἀντιγόνη μου.

Παυλῆς.— Ἐμπρός. (Νεύει εἰς τὰς κυρίας νὰ προπορευθοῦν, Ἡ Ἄλκη κρατεῖ τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας.)

Ἀντιγόνην.—(Πρὸς τὸν Παυλῆν.) Πέραστε, πέραστε μπροστά. Ἐχω κάτι νὰ πῶ τῆς Κικίας. (Ὁ Παυλῆς περᾶ πρῶτος. Ἡ Ἀντιγόνη ἔλκει τὴν Κάκια εἰς τὸ προσκήμιον.)

Κάκια.—(Ἀκόμη τεταραγμένη) Τί εἶνε ;

Ἀντιγόνην.—Τὸ ἔμαθα τὸ μυστικὸ

Κάκια.—Ἐτσι ἔ ; Νὰ το ἀκούσουμε.

Ἀντιγόνην.—Εἶχες δίκην, κχιμένη. Εἶνε πολὺ τρομερόν.

Κάκια.—(Μὲ παραχρῆν ἀξέουσαν.) Δηλαδή ;

Ἀντιγόνην.—(Εἰς τὸ αὐτὸ.) Ἀγαπᾷς τὸν ἀνεψιὸ μου τὸν Κρίτωνα.

Κάκια.—(Γελᾷ διὰ νὰ κρύψῃ τὴν παραχρῆν της.) Ὁχι δὰ !

Ἀντιγόνην.—Ναί, ναί... μὴ τρέμῃς... Στάσου καλὰ. (Τὴν κρατεῖ. Ἡ Κάκια ἐξακολουθεῖ νὰ γελᾷ.) Ἐλα, τὰ παιδιὰ προδίδονται πολὺ εύκολα. Ἐλα, πάμε, πάμε, πάμε... (Τὴν σῦρει καὶ ἐξέρχονται.)

Ἄλκης.—(Ἀφίνουσα τὸ παραπέτασμα καὶ προχωροῦσα.) Κύριε...

Ἄλκης.—... (Βυθισμένος εἰς τὴν ἐργασίαν του.)

Ἄλκης.—(Δυνατότερα.) Κύριε...

Ἄλκης.—(Ἐγειρών τὴν κεφαλὴν.) Τί εἶνε ;

Ἄλκης.—Ἥθελα κάτι νὰ σὰς πῶ.

Ἄλκης.—Νὰ μοῦ πῆς, παιδι μου.

Ἄλκης.—Ἡ κυρία θέλει νὰ με βγάλῃ.

Ἄλκης.—Δὲν θα της κάνῃς.

Ἄλκης.—Μάλιστα... Καὶ μοῦ εἶπε αὐτὲς τίς λίγες ἡμέρες ποῦ θὰ μείνω στό σπίτι, νὰ της περάσω τοῦλάχιστον χωρὶς ζηνιά.

Ἄλκης.—Καλὰ σοῦ εἶπε.

Ἄλκης.—Μάλιστα. Μὰ ἐγὼ τόρα θὰ κάμω μιὰ μεγάλη, πολὺ μεγάλη ζηνιά.

Ἄλκης.—(Τὴν κυττάζει.) Τί λές, κορίτσι μου, ἐτρελλάθηες ;

Ἄλκης.—Μάλιστα. Εἶδατε ποῦ ὁ κύριος Κρίτων ἐλησμονῆσε ἐδῶ τὰ γάντια του ;—χά, χά, χά, χά. (Διακόπτεται, ἐκρήγνυται ἐξαίφνης εἰς τρελλὸν γέλωτα καὶ τρέπεται εἰς φυγήν.)

Ἄλκης.—(Ἐφαλλοί, ἐγείρεται καὶ σπεύδει κατῳπίν της.) Ἄλκη !.. Ἄλκη !..

(Πίπτει ἡ αὐλαία).

[Ἐπεται συνέχεια].

Ο ΤΡΙΤΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΔΥΟ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἡ σκηνὴ ὡς ἐν τῷ πρώτῳ. Ἐχουν παρέλθει τρεῖς ἡμέραι. Ὁ Ἄλκης καὶ ὁ Παυλῆς εἰσέρχονται ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐκ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας.

Παυλῆς. Ἄ μὰ ἡ ἰδιοτροπία σου δὲν ἔχει ὅρια. Ἀλήθεια, καλὲ, τὰ ἔσχιες ;

Ἄλκης. Ἀλήθεια, ἀλήθεια. Ναι, ἔλα ἐδῶ νὰ τὰ ἰδῆς. (Προχωρεῖ μελαγχολικός, ἀνοίγει διὰ κλειδὸς τὸ συρτάριον τοῦ γραφείου του καὶ τῷ ῥεικνύει τὰ τεμάχια τῶν σχισμένων σχεδίων).

Παυλῆς. (Ἐξετάζων) ὦ τί κρίμα ! ναί, εἰν' αὐτά.

Ἄλκης. (Σχεδὸν κλαίων) Βλέπεις ; Ἐρείπια ...

Παυλῆς. Βλέπω, βλέπω . . . Καὶ ἔτσι, ἰπειδὴ βρέθηκες σὲ μιὰ κακὴ στιγμή, ἰπειδὴ, λές, δὲν ἤμποροῦσες νὰ εἰκονομήσης μιὰ λεπτομέρεια, πῆγες νὰ καταστρέψῃς τὸ ἔργον τόσο κόπου, τόσης μελέτης ; . . .

Ἄλκης. (Κλειδόνων πάλιν τὰ τεμάχια εἰς τὸ συρτάρι του) Γιατί ὄχι ; Μιὰ λεπτομέρεια εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ κρημνισθῇ ὅλον τὸ οἰκοδόμημα. Ζητεῖς νὰ δημιουργήσης κάτι τι. Ἀγωνίζεσαι, κοπιᾶζεις, συγκεντρώνεσαι, ἀφιερώνεις ὅλην σου τὴν ζωὴν εἰς αὐτό. Ἐξαφνα, μιὰ μέρα, τὸ μεγαλοπρεπὲς ἔργον κλονίζεται, εἶνε ἔτοιμον νὰ πέσῃ . . . Ἐξετάζεις καὶ βλέπεις ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν ἔκαμες ἓνα μικρὸ λάθος, παρέλειψες ἢ δὲν κατώρθωσες νὰ οἰκονομήσης μιὰ λεπτομέρεια. Αὐτὸ εἶνε ! Τίποτε δὲν εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς. (Ἐξάπτεται καὶ φωνάζει). Φύγε ! Φύγε διὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃς ὑπὸ τὰ ἐρείπια ! !

Παυλῆς. (Ἐποχωρῶν ἀκουσίως δύο βήματα) Μὲ τρώμαξες, βρε ἀδελφέ ! Ὁμιλεῖς γιὰ ἀρχιτεκτονικὰ σχέδια καὶ ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι πρόκειται νὰ πέσῃ αὐτὸ τὸ σπίτι. (Κυτάζει πρὸς τὴν ὀροφήν).

Ἄλκης. (Ὁμοίως κυτάζει πρὸς τὴν ὀροφήν) Ὅχι, αὐτὸ τὸ σπίτι δὲν θὰ πέσῃ. Δὲν ὠμιλοῦσα οὔτε γιὰ σχέδια, οὔτε γιὰ σπίτια. Αὐτὰ τὰ γιγάντια οἰκοδομήματα τῆς Εὐτυχίας, διὰ τὰ ὁποῖα ὅλοι μας ἀγωνιζόμεθα καὶ τὰ ὁποῖα τόσῳ συχνὰ πίπτουν εἰς ἀπέραντα ἐρείπια, αὐτὰ εἶνε τὰ πλέον τρομερὰ καὶ πικινδύνα. Ἀλλὰ καὶ πάλι μὴ φοβᾶσαι. Κανένα τέτοιο δὲν θὰ πέσῃ ἐπάνω σου. Ἐδῶ, δόξα τῷ Θεῷ, ὅλοι εἴμεθα εὐτυχεῖς, εὐτυχεῖς. (Μειδᾷ πικρῶς).

Παυλῆς. Σήμερα τοῦλάχιστον δὲν φαίνεσαι καὶ πολὺ εὐτυχής. Βλέπεις πῶς μετενόησες γιὰ τὴν στιγμὴν τῆς νευρικῆς σου ἰδιοτροπίας ; Πόσες φορές σὲ εἶπα νὰ μὴ εἶσαι τόσῳ νευρικός !

Ἄλκης. Νομίζεις ὅτι εἰμπορεῖς νὰ μού το προστάξῃς ἢ νὰ μού το ἐπιβάλλῃς αὐτό ; Ἀλλὰ τὴ μετάνοια ἀπὸ ποῦ τὴν ἐννοεῖς ;

Παυλῆς. ὦ, φαίνεσαι ! Αὐτὴ ἡ ἐξα-

φισ, αὐτὴ ἡ ταραχὴ εἰς τὰ λόγια, εἰς τὰ κινήματα, εἰς ὅλα ... Κάθε ἄλλο φαίνεται, παρὰ ἡσυχος καὶ εὐχαριστήμενος.

"Αλκίης. (Ζωηρῶς) "Οχι! ὄχι! πλανᾶσαι. Δὲν μοῦ ἔκαμε καμμιὰ ἐντύπωση. Ἐγὼ τὸ ἤξευρα. . . τὸ ἤξευρα. . . εἶχα προαίσθησι ὅτι—(ἀλλὰζων τόνον) δὲν θὰ κατορθώσω αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ στείλω σχέδια στὴν Ἐκθεσι.

Παυλῆς. (Μειδιῶν) Χρ! πάλι τὰ ἴδια.

"Αλκίης. Καὶ γιὰ νὰ σοῦ δείξω πόσον εἶμαι ἡσυχος—νά, κάθησε ἐκεῖ σὲ παρακαλῶ. Ἐχομε νὰ συζητήσουμε Κάτι τί.

Παυλῆς (Καθήμενος) Τώρα πειά; Τί ὠφελεῖ;

"Αλκίης. "Οχι ἀρχιτεκτονικά. Κάτι τι ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ καὶ ἠθικὴ ἀρχιτεκτονικὴ. Ἐδιάβασα αὐτὲς τὲς ἡμέρες ἓνα βιβλίον (κάθεται) ποῦ ἐπραγματεύετο τὸ ζήτημα. Μοῦ ἐκίνησε φροβερὰ τὸ ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ δὲν συμφωνῶ διόλου μὲ τὸ συμπέρασμα τοῦ συγγραφέως.

Παυλῆς. Περὶ τίνος πρόκειται;

"Αλκίης. Νά, μὲ δυὸ λέξεις. Ὑπόθεσε ὅτι εἶσαι ὑπανδρευμένος.

Παυλῆς. Μὲ δυσκολία· ἀλλὰ τὸ ὑποθέτω.

"Αλκίης. Ὑπόθεσε ὅτι ἡ γυναῖκά σου σὲ προδίδει.

Παυλῆς. Ἀφ' οὗ ὑπέθεσα τὸ ἓνα, εἰμπαρῶ νὰ ὑποθέσω καὶ τὸ ἄλλο.

"Αλκίης. Καλὰ. Τί θὰ ἔκαμες ἐσὺ;

Παυλῆς. Ξεύρω γώ; κατὰ τὰς περιστάσεις.

"Αλκίης. Νά σε πῶ ὑπὸ ποίας περιστάσεις. Ἄν ἡ γυναῖκά σου σὲ προδίδῃ ἀπὸ φυσικὴν τάσιν πρὸς τὴν διαφθορὰν, τὸ ζήτημα εἶνε εὐκόλο· τὴν χωρίζεις καὶ τελειώνει. Ἄν σὲ προδίδῃ διὰ νὰ ὠφελῆται, διὰ νὰ ἐπαρκῆ εἰς τὰς ἀνάγκας της, ὅταν σὺ δὲν ἐπαρκῆς, ἐπίσης τὴν διώχνεις καὶ τελειώνει. Ἄν σὲ προδίδῃ ἐκβιαζομένη, ἀπὸ λόγους ἀνωτέρους, διὰ νὰ σὲ σώσῃ ἔξαφνα, τότε ... εἰμπαρῶ καὶ νὰ τὴν συγχωρήσῃς. Αὐτὰ καὶ τὰ παρόμοια εἶνε εὐκόλα. Ἀρκεῖ νὰ ἔχῃς γενναιοῦτητα, ὅση ἀπαιτεῖται γιὰ νὰ μὴ φοβηθῆς τὸ σκάνδαλον.

Παυλῆς. Ναι. Ἀλλὰ πότε εἶνε δύσκολο;

"Αλκίης. Ἄλλο ζήτημα. Ὑπόθεσε ὅτι πέρνεις μιὰ γυναῖκα ποῦ νομίζεις—χωρὶς νὰ τὸ πολυξετάσῃς—ὅτι εἶσαι γι' αὐτὴν καὶ αὐτὴ γιὰ σένα. Ζῆτε μαζὶ λίγον καιρὸ λαμπρὰ, ἀγαπημένοι. Ἀλλὰ βαθμηδὸν ἀρχίζουν νὰ φανερόντωνται αἱ διαφοραὶ, αἱ ἀσυμφωνίαι. Ἡμέρᾳ τῆ ἡμέρᾳ ἀποκαλύπτεις ὅτι γι' αὐτὴν κατὰ βάθος εἶσαι ξένος. Ἄλλης φύσεως ἄνθρωπος ἐστὺ, ἄλλης ἐκείνη. Τὰ γούστα σας, αἱ ὀρμαὶ σας, αἱ ἀπολαύσεις σας εἶνε διαφορετικαί, ὅπως ἡ ἡλικία σας, ἡ ἀνάπτυξις σας, ὁ ὀργανισμός σας. Ἐρως πλήρης, ταυτότης ψυχῆς, συνδυασμὸς τέλειος μεταξὺ σας δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ. Τὰ πάντα εἶνε ἐπιπολαιότης. Πρὸς ἐπίμετρον δὲν κάμνετε παιδιὰ μαζὶ της, νὰ συνδεθῆς περισσότερον, — ἄλλη ἀπό-

δειξις φυσικῆς ἀσυμφωνίας καὶ αὐτό. Μ' ἐννοεῖς τί λέγω.

Παυλῆς. Σ' ἐννοῶ λέγε.

"Αλκίης. Καὶ ἐν ᾧ ἀρχίζεις νὰ μαντεύῃς ὅτι ἔκαμες λάθος νὰ νυμφευθῆς, δηλαδὴ νὰ θυσιάσῃς τὴν γυναῖκα αὐτὴ, καὶ ἐν ᾧ ἔχεις πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ ζήσῃς ψεύτικα καὶ δυστυχημένα, ἀλλὰ νὰ ζήσῃς, — ἔξαφνα παρουσιάζεται ἓνας νέος, ἓνας φίλος οἰκογενειακός, ὁ ὁποῖος χωρεῖ ἀκριβῶς μέσα εἰς τὸ χάσμα τῆς ἐνώσεώς σας. Εἶνε ὅ,τι γρειάζεται· ἡ γυναῖκά σου μὲ ἀνδρικὰ φορέματα, ἡ καλλιτέρα ἓνας ἄνδρας γιὰ τὴν γυναικὴ σου. Ἐχομε τὴν ἴδια ἡλικία, τὴν ἴδια κρᾶσι, τὴν ἴδια ἀνάπτυξιν, ἀγαποῦν τὰ ἴδια πράγματα, τὴν ἀργία, τὸ λῶσο, τὴ διασκειδασιν, τὴν ἀπόλαυσι, τὴν αἰωνία τρυφερότητα καὶ τὸν αἰώνιον ἔρωτα. Παιδιὰ καὶ τὰ δύο, μὲ καμμιὰ σκέψιν, μὲ καμμιὰ σοβαρότητα.

Παυλῆς. Καὶ φυσικὰ ἡ γυναῖκά μου ἀγαπᾷ τὸν νέον αὐτόν.

"Αλκίης. "Οχι αὐτὴ ἡ ψυχὴ της. Καὶ τὸν ἀγαπᾷ, ὅπως κ' ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ το ξεύρῃ, χωρὶς νὰ το θέλῃ. Τοὺς βλέπεις νὰ συνομιλοῦν μὲ τὴν παιδικαίσι τους σοβαρότητα, νάστενειώνωνται, νὰ γελοῦν, νὰ παίζουν, νὰ ποζητοῦν ὁ ἓς τὸν ἄλλον μέσα σὲ ἑκατόν, νὰ κατορθοῦν πάντα νὰ μένουν οἱ δύο τους χωριστά, ἀληθινὰ ταιριαστοὶ καὶ ἀληθινὰ ἀγαπημένοι· καὶ λὲς μέσα σου, ἐν ᾧ τοὺς βλέπεις, μὲ ἀπεριγραπτο σπαραγμὸν: (Ἐγείρεται). «Νά ἓνα ζευγάρι ὅπως πρέπει. (Μ' ἔξαψιν).» Πταῖουν αὐτοὶ διότι ταιριάζουν; ὁ Τρίτος ἠδὲν εἶνε ὁ φίλος ποῦ ἤθελε νὰ παρετεθῆ ἠμεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς γυναικὸς μου. Θα ἤτο ἔλεγον οἱ ἀνόητοι καὶ οἱ προληπτικοί. Ὁ Τρίτος εἶμαι ἐγὼ, ἐγὼ, ποῦ ὠχυρωμένος πίσω ἀπὸ ἓναν ἀνθρώπινον νόμον ἐγὼ ἠδὲ κοινωνικῶς νόμιμος ἀλλὰ φυσικῶς ἀνομώτατος, ἔρμαι γὰ καταστρέψω αὐτὴ ἠτὴ θεία συμφωνία, αὐτὴ τὴν τελείαν νένωσι. Εἶμαι τὸ πρόσκομμα, εἶμαι ὁ περιττός. Ἄν δὲν ἤμουν ἐγὼ, ἂν δὲν ἔκαμνα ἐκεῖνο τὸ λάθος, τί εὐτυχεῖς θὰ ἦταν οἱ δύο ἐκεῖνοι — εὐτυχεῖς, ὅσον ἐγὼ νεῖμαι σήμερα δυστυχῆς (μὲ αὖθουσαν συγκίνησιν) ἀπέριως, ἀπέριως δυστυχῆς!»

Παυλῆς. (Ἐγείρεται ἔριστος καὶ πλησιάζει τὸν Ἄλκην). Ἄλκη μου, τί ἔχεις; Πῶς κάνεις ἔτσι; ... Ἄ, μὰ δὲν εἶσαι διόλου καλὰ σήμερα ... Κάτι τρέχει ... κάτι μοῦ κρύβεις, Ἄλκη! (Τὸν θωπεύει).

"Αλκίης. "Οχι, ὄχι, τίποτα. (Κατευνάζεται καὶ προσπαθεῖ νὰ μειδιάσῃ). Παρεξηγεῖς τὴ ζωηρότητά μου. Μὰ δὲν μὲ ξεύρεις ἐμένα ὅταν συζητῶ κάτι τί;

Παυλῆς. Ποτέ μου δὲν σὲ εἶδα νὰ κάνῃς ἔτσι ... Ἀπὸ τὸ βιβλίον εἶνε ὅλ' αὐτὰ;

"Αλκίης. Ἀπὸ τὸ βιβλίον, σοῦ ὀρκίζομαι. Σ' ἐφόβισα, καυμένε Παυλῆ. Κάθησε, κάθησε. Τώρα θὰ εἶμαι ἡσυχος. Ἐχομε νὰ μιλήσουμε ἀκόμη. (Τὸν βάζει καὶ κάθεται εἰς τὴν πολυθρόναν καὶ μένει πλησίον τοῦ ὄρθιος).

Παυλῆς. Δὲν ἀφίνεις αὐτὸ τὸ θέμα τοῦλάχιστον;

"Αλκίης. "Οχι, ὄχι, νὰ ζῆς, ἄκουσε: Ἡ γυναῖκά σου λοιπὸν σὲ προδίδει μὲ αὐτὸν τὸν νέον, ὑπὸ αὐτὰς τὰς περιστάσεις. Δὲν εἶσαι ἐντελῶς βέβαιος ἀκόμη. Ἀλλὰ ἔχεις πάρει τὰ μέτρα σου νὰ βεβαιωθῆς. Νὰ βεβαιωθῆς—ὡ τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας!—νὰ βεβαιωθῆς ὅτι ἄμα ἐκτεθῆ τὸ χιόνι στὸν ἥλιο θὰ λυώσῃ. Τέλος πάντων τί θὰ κάμῃς τότε;

Παυλῆς. Πότε; ἄμα πεισθῶ ὅτι ἐγὼ, ὁ σύζυγος, εἶμαι ὁ περιττός;

"Αλκίης. Ναι· ἂν δὲν πεισθῆς, θὰ πῆ ὅτι δὲν ἐκτιμᾷς τὰ πράγματα ὅπως εἶνε· θὰ πῆ ὅτι δὲν ξέρεις τί σου γίνεται, θὰ πῆ ὅτι εἶσαι βλάξ, ζῶον, κτῆνος· ἓνας κοινότατος ἡλίθιος ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ νομίζου ὅτι ὁ παπᾶς καὶ ὁ ληξιαρχος εἰμπαροῦν νὰ μεταβάλλουν τοὺς νόμους τῆς φύσεως καὶ ὅτι μιὰ ὑπανδρευμένη γυναῖκα δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπᾷ ἄλλον ἀπὸ τὸν σύζυγόν της. Ἐ! δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ... καὶ μὲ τοῦτο; ἀφ' οὗ ἀγαπᾷ ἄλλον; Ἀλλαξέ το σὺ τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ δικαίωμα. Σὰ νὰ λὲς ὅτι τὸ χιόνι, ἂν κάμη συμβόλαιον μὲ τὰ κεραμίδια νὰ μείνῃ ἄλυτο, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λυώσῃ στὸν ἥλιο, χά, χά, χά. (Κρύπτει τὴν ἔξαψιν τοῦ μὲ γέλωτα).

Παυλῆς. Καλὰ· καλὰ, πειθομαι. Ἀλλὰ τότε ... ξεύρω κ' ἐγὼ τί θὰ κάμω; Ὅθ φύγω, θὰ χωρισθῶ, θὰ τοὺς ἀφήνω.

"Αλκίης. Ὁρᾶξιν σὲ συγγαίρω διὰ τὴν εὐθυκρισίαν σου. Ἀλλὰ ἐλησμόνησα νὰ σοῦ πῶ κάτι τί. Ἄν τὴν γυναῖκα αὐτὴν τὴν ἀγαπᾷς; Ἄν δὲν εἰμπαρῆς νὰ ζήσῃς χωρὶς αὐτὴν; Ἄν δὲν εἰμπαρῆς νὰ ξεχάσῃς τὸ ψεύτικο, ἀλλὰ τόσῳ εὐτυχημένο παρελθόν; ἂν καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ παρὸν σὲ ἐλκύῃ χωρὶς νὰ θέλῃς; (μὲ πάθος) Ἄν δὲν ἔχῃς τὸ θάρρος νὰ κάμῃς μιὰ τέτοια θυσία καὶ νὰ ζήσῃς; Ἐ!

Παυλῆς. Θὰ δοκιμάσω ἄλλο μέσον. Ὅθ πάρω τὴν γυναῖκά μου, θὰ φύγω μακριὰ ἀπὸ τὸν φίλον καὶ θὰ τὴν γάμω νὰ τον ξεχάσῃ. Ὅθ θυσιάσω τὰ γούστα μου εἰς τὰ ὀκτὰ της καὶ θὰ τὴν κάμω νάγαπήσῃ ἐμένα.

"Αλκίης (ὁ ὁποῖος ἤκουσεν ἀπλήστως). Πολὺ ἄσχημα, φίλε μου. Δὲν σε συγγαίω διὰ τὴν εὐθυκρισίαν σου. Φαίνεται ὅτι δὲν ἐνόησες περὶ τίνος πρόκειται. (Μειδιᾷ). Πρῶτον ὅτι ἡ θέσις σου θὰ εἶνε ἀρκετὰ κωμικὴ—ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ σου, ἐννοῶ—νὰ ταξειδεύῃς μὲ τὴν γυναῖκά σου γιὰ νὰ τὴν κάμῃς νὰ λησιμονῆσῃ τὸν ἐραστὴν της. Ἐπειτα, πῶς θὰ τὴν κάμῃς νὰ σάγαπήσῃ; Φρονεῖς ὅτι, καθ' ὅποιονδῆποτε τροπον, εἰμπαρῶ νὰ γίνῃς ἄλλος ἀφ' οὗ, τί εἶσαι; Καὶ ἂν τὸ θελήσῃς ἐπιμόνως, ἡ διαρκὴς καταναγκαστικὴ προσπάθεια, θὰ σ' ἀφήσῃ ποτὲ νὰπολαύσῃς εὐτυχίαν; Δὲν ξέρεις τί θὰ πῆ ἔρωτος;

Παυλῆς. Καὶ τί θὰ πῆ ἔρωτος;

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

7. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
Ο ΤΡΙΤΟΣ
ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΔΥΟ
(Συνέχεια)

*Αλκης. Νά ζῆς μὲ μιὰ γυναῖκα ποῦ τὴν ἀγαπᾷ καὶ σ'ἀγαπᾷ, θά πῃ νά εἰμφορῆς νά φαίνεσαι μαζί της ὅπως εἶσαι, νά αναπτύσσης ἐλεύθερα ὅλας σου τὰς ὁρμάς, ὅλον σου τὸ εἶναι, καὶ ὄχι νά τὸ συμπιέζης, νά το παραμορφώνης, νά το στρεβλώνης, διὰ νά της ἀρέσης. Καὶ ἐδῶ εἶνε ὅλη ἡ διαφορὰ τῆς ἀληθοῦς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν θά ἐδοκίμαζε ὁ φίλος σου μὲ τὴν γυναῖκά σου, ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν εἰς μάτην θά ἐπροσπαθοῦσες νά δημιουργήσης σὺ, διὰ

νά γίνης κατόπιν δυστυχέστερος.

Παυλῆς. Ἀληθινά, ἡ θέσις αὐτὴ εἶνε ἀπελπιστικὴ. Σὲ μιὰ τέτοια θέσι ὅλα ὁ ἄνθρωπος εἰμπορεῖ νά τα κάμη. Ἀκόμη καὶ τὸ «σκοτώσέ την» τοῦ Δυμᾶ.

*Αλκης. Ἠθικὸν δόγμα μὰ τὴν ἀλήθεια! Εἰς τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα θά εἶχε μεγαλύτερη πέρασι.

Παυλῆς. Μίσησέ την τότε.

*Αλκης. (Μειδιῶν πικρῶς). Τὸ μισῶ καθὼς καὶ τὸ ἀγαπῶ δὲν ἔχουν προστακτικὴν.

Παυλῆς. Τί νά πῶ κ' ἐγώ; Ὁ συγγραφεὺς ποῦ διάβασες τί λέγει;

*Αλκης. Τίποτα... ἀνοησίες.

Παυλῆς. Ἐσὺ τέλος πάντων τί θά ἔκαμνες;

"Αλκίης. (Έρ εξαψίει). Ά, εγώ! εγώ! εγώ! Μή μ' έρωτας έμένα. Έγώ δέν ήξεύρω τίποτα άκόμη, δέν άπεφάσισα τί ποτε άκόμη, δέν είδα τίποτε άκόμη... Μέν ξεύρεις έμένα πόσω δύσκολα άποφασίζω και πόσω εύκολα μετανω... Έκείνη τή στιγμή δέν ξέρω τί θά έκανα... δέν ξέρω. Όχι, Παυλή μου, δέν άπεφάσισα άκόμη. Έθεσα μόνον τά ζητήματα, αλλά δέν τά έλυσα, δέν τά έλυσα όχι... Άχ! και πώς;

Παυλή. (Έγειρόμενος). Ω, δυστυχία μου... Άλκη, τί έπαθες πάλι; Άλλοίμονον!

"Αλκίης. (Συνεχίζων χωρίς να προσέξη εις τους λόγους του Παυλή). Έδώ... έδώ μέσα, σ' αυτό τό σπίτι... μέ αυτά τά έπιπλα τάγαπημένα... μέσα στη φωλιά αυτή τή ζεστή... (Η εξαψίει του επιτείνεται). Θέ' μου! Θέ' μου! τί να κάμη κανείς, τί να κάμη... ω, τί σκοτάδι φοβερό... Παυλή φίλε μου, φίλε μου άγαπημένε! (Πιπτει εις τας άγκάλας του).

Παυλή. Άλκη μου, τί έχεις; Δέν μου λές έμένα; Τι τρέχει; (Τον έταγκαλλίζεται).

"Αλκίης. (Άποσπόμενος εκ της άγκάλης του). Τίποτα, τίποτα, Παυλή, σου όρκίζομαι. Τίποτα από ό,τι φαντάζεσαι, από ό,τι ύποπτεύεις... Ησύχασε, σε παρακαλώ, Παυλή μου... (Η εξαψίει πίπτει).

Παυλή. Μά δέν είνε δυνατόν.

"Αλκίης. Ού, σά να μήν ήξευρες τά νεύρά μου και τίς ιδιοτροπίες μου. Μέν τή φαντασία πλάττω όλόκληρο κόσμο δυστυχίας και έρχεται στιγμή που τον πέρνω γι' αληθινό... Αυτό τό καταραμένο βιβλίό που έδιάβαζα μου τά έκαμε όλα... Πίστευσε με, Παυλή, και προσπάντων ήσύχασε. (Άκίβεται ό κώδων της εισόδου). Έλα... άφήσαμε τήν όμιλία μας στη μέση.

Παυλή. Κάποιος έρχεται.

"Αλκίης. Νά, έρχεται ή Κάκια. Ησυχία, γιά τόνομα του Θεού μήν έννοήση τίποτα ή Κάκια. Νά ιδής τί ώραία που προσποιούμαι κ' εγώ.

Παυλή. Παραξένα πράγματα. (Κάθεται και εί δυο έν προσποιητή γυλινη).

Κάκια, Άντιγόνη. (Εισέρχονται ή μία κατόπιρ της άλλης εκ της πύρας τας δεξιās θύρας μ' ένδυμα ιαν περιπάτου). Ά, έδώ είσθε;

"Αλκίης, Παυλή. Καλώς ήλθατε. Πώς έπεράσατε; Κάτι νωρίς,

Άντιγόνη. Ναι, μά λείπουμε κ' από τίς τρείς.

Κάκια. Όραία· σεις δέν βγήκατε διόλου;

"Αλκίης. Όχι· είχαμε μιά συζήτηση έδώ και βραδιαχτήκαμε.

Άντιγόνη. Τι έλέγατε; (Η Άντιγόνη χαιρετά τον Άλκη, ή Κάκια τον Παυλή και κάθεται).

"Αλκίης. (Μειδιών). Κάτι πράγματα... που δέν είνε γιά γυναίκες.

Άντιγόνη. Οι άνδρες! πάντα εί ίδιοι! (Πρα τον Άλκη). Και σύ, κύριε, που είσαι παντρεμένος δέν ντρέπεσαι λιγάκι;

"Αλκίης. Πώς; Και σύ και ή γυναίκοιά μου δέν είσθε παντρεμένες; Και όμως όσα λέτε ή δυό σας, άμφιβάλλω άν μπορούσιν να τάκούσιν άνδρες.

Παυλή. Η γυναίκες! πάντα ή ίδιες! Κάκια. Μέν συγχωρείς, κύριε! (Γελούν).

Άντιγόνη. Άλήθεια, έμάθατε τό άποψινό δυστύχημα;

"Αλκίης. Όχι.

Παυλή. Τι;

Άντιγόνη. Ό σιδηρόδρομος έκοψε ένα δυστύχημένο γέρο που βρέθηκε στα αίδερά...

Παυλή. Ήταν αυτοκτονία;

Κάκια. Ποίος τό ξέρει; Άλλοι λέγουν έτσι, άλλοι έτσι. Όλος ό κόσμος γι' αυτό μιλούσε. Ήταν γνωστός σε πολλούς.

"Αλκίης. Τι τάξεως;

Κάκια. Μάλλον καλής. Νοικοκύρης. Μάς είπαν τό όνομα, μά τό ξεχασα.

Άντιγόνη. Κουρουμπής... Κουμπουρή... ένα τέτοιο. Τον έλυπήθησαν πολύ.

"Αλκίης. (Σιγά). Και όμως να ένας εύτυχής άνθρωπος. (Δυνατά). Γι' αυτό είσθε έτσι εύθυμοι;

Άντιγόνη. (Γελώσα). Όχι δά· αυτή ήταν ή σκιά· αλλά είχε τόσω φως άπόψε ό περίπατος!

"Αλκίης. Φως; Μπράβο, παιδιά μου. Κ' εγώ φως θέλω. Δέν μάρέσουν πειά ή σκιές.

Κάκια. Έμένα μάρέσουν. Αυτή ή ώρα που έχει σκιές δέν σας άρέσει;

"Αλκίης. Μάρέσει! έμένα μάρέσει! έκαμα λάθος! Τώρα θά συμφωνή με τή γυναίκοιά μου. Φως; φως! Σκιά; σκιά! τελείωσε! (Γελούν).

Άντιγόνη. Πολύ εύθυμος είσαι άπόψε.

"Αλκίης. Και πάντα! Τώρα θά είμαι εύθυμος. Έξω γρίνια! Εκείνα τά σχέδια μέ είχαν κάμει λιγάκι παραξένο. Τά έσμισά και ήσύχασα.

Κάκια. Άλλο πάλι αυτό. Τό ξεύρετε που έσχισε τά σχέδια;...

"Αλκίης. Τό ξεύρουν· τό ξεύρουν. Άν πρόκειται να μέ κάνουν παραξένο, στο διάβολο! (Φαιδώς). Νά σε πώ, γυναίκα. Πώς θά μάγαπούσες καλλίτερα; Παραξένο ή καλόβολο;

Κάκια. Έγώ τό ίδιο σάγαπώ και όταν είσαι παραξένος και όταν είσαι καλόβολος.

"Αλκίης. Τό ίδιο;!... Έμ μά τότε δέν είσαι δικαία... δέν είσαι δικαία, παιδί μου!

Παυλή. Σ' εκείνον που αγαπά κανείς δέν έφαρμόζει και πολλή δικαιοσύνη.

"Αλκίης. (Τραμάζων δήθεν). Άλλά; άδικία;!

Άντιγόνη. Όχι δά· επιείκεια ήθελε να πη.

"Αλκίης. (Ήουχόζων). Ά, ναι. Και εγώ έχω ανάγκη από πολλή επιείκεια. Είμαι τόσω δυστροπος καμιά φορά! Άλήθεια, Κάκια μου;

Κάκια. Έτσι είνε οι άνθρωποι τής έργασίας.

"Αλκίης. Και καλόβολοι οι άνθρωποι τής άργίας!...

Κάκια. Μήπως κ' εγώ δέν είμαι τό ίδιο; Όλοι εί άνθρωποι έχου τας ιδιοτροπίας των.

"Αλκίης. (Μετά χαρής). Ωστε συμφωνούμε;

Κάκια. Έννοείται.

"Αλκίης. Ω, τί καλά! κ' εγώ να συμφωνούμε θέλω. Μπράβο! (Τήν κτυπά εις τον ώμον σκεπτικώς).

Άντιγόνη. Έ, τώρα που έσυμφώνησε τό άντρόγυνο, πάμε μεις, Παυλή. Είνε ώρα.

Κάκια. Όχι δά! Μπα!

Άντιγόνη. Μέν περιμένει ό Φωκάς να φάμε νωρίς και να πάμε στο θέατρο.

"Αλκίης. Άφ' ου είνε έτσι, καθήκον συζυγικόν και θέατρον μαζί... Άλλά δέν θά φύγει πριν παρωμε ένα όρεκτικό. (Κρούει τον κώδωνα).

Κάκια. Ναι, ναι! (Παροοιάζεται ή Άρρα).

"Αλκίης. (Πρός τήν Άρρα). Τέσσερα ποτηρακια. (Έγειμεται, λαμβάνει φιάλην εκ τινος συρταριου του γραφείου και τήν άνογει). Είνε όλως διόλου ιδιαίτερο και εγώ τό φυλάγω...

Άντιγόνη. (Πρός τον Παυλή). Θά έλθης όμως και σύ.

Παυλή. Όχι! Έγώ άπόψε θά μείνω μέ τον Άλκη. (Η Άρρα φέρει τά ποτηρια επί του σκου και φεύγει).

Άντιγόνη. Καύμένε, σε θέλει ό Φωκάς. Άλλο δέν μου έλεγε παρά να έλθης στο σπίτι. Είνε ανάγκη.

Παυλή. Ύστερα.

"Αλκίης. (Γεμίζει τά ποτήρια). Παυλή, πήγαινε, θά με ύποχρεώσης. Δέν σε χρειάζομαι, όπως νομίζεις, άπόψε. Είμαι καλά, πολύ καλά. Η μελαγχολία μου πέρασε. Έσχισα τά χαρτιά, έ, είνε άλλο; Δέν βαριέσαι! Τι άνόητοι φόβοι είνε αυτοί; (Η Κάκια διαρέμει τά ποτήρια. Έγειορται).

Παυλή. Άρρσε· καλλίτερα να μείνω.

"Αλκίης. Έ, μά επί τέλους είσθε άνυπόφοροι! Δέ θά μάφήσετε και λιγάκι μόνο μέ τή γυναίκα μου; (Γελούν). Πότε ό Κρίτων... πότε ό... Κρίτων, πότε ό... Κρίτων. (Γελώ) έ φθάνει πειά ή τυραννία! (Λαμβάνει τό ποτήρι εκ των χιμών της Κάκίας. Πρός αυτήν): Αυτό που μέ ποτίζεις εγώ τό προστείμασα.

Άντιγόνη. Είς υγείαν!

Παυλή. Είς υγείαν!

"Αλκίης. (Στηρίζων τήν άριστεράν επί του ώμου της σιζύγου του και ύψων τό ποτήριον διά της δεξιās). Πίνω ύπερ της συζυγικής συμφωνίας και μοναξιάς! (Πίνουν γελώντας και συγκρούοντες τά ποτήρια).

Άντιγόνη. Λοιπόν, καληνύκτα σας! (Άσπάζεται τήν Κάκιαν και θλίβει τήν χείρα του Κωστή).

(Έπειτα συνέχεια).

8.

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΤΡΙΤΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΔΥΟ

(Συνέχεια)

Παυλῆς. Πηγαίνω κ' ἐγώ, ἀφ' οὗ μὲ θέλουν ἐκεῖ—

Ἄλκης. καὶ δὲν σὲ θέλουν ἐδῶ.—Καληνύκτα σας! (Φεύγου. Τὸς προπέμπει μέχρι τῆς θύρας ἡ Κάκια).

Ἄντιγον. (Ἴδιαι ἐρω πρὸς τὴν Κά-

κια, πρὸς τὴν θύραν). Διασκέδασέ τον ἀπόψε τὸν Ἄλκη ὅπως μπορεῖς. Μετενόησε πολὺ ποῦ ἔσχισε τὰ χερτιὰ.

Κάκια. Λές;

Παυλῆς. Ἔνοια σου, ἡ γυναῖκά του θὰ τὸν παρηγορήσῃ. (Ἐξέρχονται. Ἡ Κάκια δειθόνεται πρὸς τὴν θύραν τοῦ βάθους, μειδιῶσα πρὸς τὸν Ἄλκη).

Ἄλκης. (Καθημένος εἰς μαν παλινθρόνον πλησίον τῆ τραπέζης). Ἔ, γιὰ ποῦ;

Κάκια. Μέσα· νὰ βγάλω τὸ καπέλο μου καὶ τὸ ἐπανωφόρι μου.

"Αλκίης. "Όχι· έλα εδώ κοντά μου. Μάρεσαι με αυτό το άσπρο καπελάκι. Και αυτό το έπανωφοράκι, έτσι χιονάτο και χνουδωτό, τί ώρχια που σου πηγαίνει!

Κάκια. (*Καθμν ς η π.λησιον του*). Δόξασοι ο Θεός που σου άρεσε μια φορά το φρέμα μου!

"Αλκίης. Κάτασπρα να φορής πάντα σου ταιριαζουν.

Κάκια. Αλήθεια; Και συ δεν μου το είπες ποτέ.

"Αλκίης. Μή σε το είπε κανείς άλλος;

Κάκια. "Όχι... Θα βγής έξω τώρα;

"Αλκίης. Ναί, πουλί μου. Θα πάγω ένα γυρο ως την ώρα του φαγητού.

Κάκια. Να μην άργήσης.

"Αλκίης. Και αν άργήσω να μην ανησυχήσης. Θέλω να βρω κ' έναν άνθρωπο για μια ύπόθεσι και μπορει να μην τελειώσω γρήγορα.

Κάκια. Πάλι ύποθέσεις!

"Αλκίης. "Ω, έννοια σου! Αυτή είνε η τελευταία... Δεν θα κάνω πεια τὸ μηχανικό.

Κάκια. (*Περιχαρής*). Αλήθεια; Έτσι μου τὸ λες!

"Αλκίης. (*Με τρυφερότητα*). Αλήθεια. Γιατί να χάνω όλες μου τις ώρες και να καταστρέφω την υγεία μου και να χαλώ τη διάθεσί μου; Για παράδει; Έρχομε δόξα τῷ Θεῷ. Για δόξα; Δεν βραυέσαι.

Κάκια. "Όστε δεν ελυπήθηκες που κατέστρεψες εκείνα τὰ σχέδια;

"Αλκίης. Έγώ να λυπηθῶ; Μπᾶ! (*Ζωηρῶς*). Μήπως τάχα μ' αγαπᾶς λιγότερο επειδή τὰ κατέστρεψα; Τὰ καταραμένα! ένα χρόνο δλόκληρο με είχαν χωρισμένο από τήγυναϊκοῦλά μου. (*Τῆν ε, εἶρει, τῆν εἶλει και τῆν ἐναρ. α. λῆζεται*)

Κάκια. Αλήθεια· δεν σε χαίρουμουν οὔτε μια στιγμή ἤσυχο. "Όλω νεύρα και δουλειά.

"Αλκίης. Είδες; "Α, μά τώρα πεια θαλλάξω ζωή... Ήταν φώτισι Θεοῦ. Γιατί πολύ σε είχα παραμελήσει... πολύ... ναί;

Κάκια. Ναί· μά δεν σου έχω παράπονο.

"Αλκίης. Γιατί αυτές τες ἡμέρες μου φέρνεσαι με τόση τρυφερότητα;

Κάκια. Και συ τὸ ἴδιο... Γιατί;

"Αλκίης. Δεν είνε καλλίτερα; Κ' οἱ δυο αλλάξαμε· κ' οἱ δυο θ' αλλάξωμε. Δεν είνε καλλίτερα;

Κάκια. "Ω, πολύ, πολύ...

"Αλκίης. "Έλα, σκύψε να σε φιλήσω πριν φύγω. (*Τῆν φιλεῖ*). Και πάλι. (*Τῆν ξαγαφιλεῖ*). Και πάλι. (*Τῆν ξαγαφιλεῖ*). Και διὰ τὰ κρύψη τῆν συγκίνησιν του τῆν ἀποθεῖ και σκύπτει τὰ φυλάξῃ τῆν φιλῆσιν). "Έλα, πήγαινε να βγάλῃς τὸ καπέλο σου και τὸ έπανωφόρι σου.

Κάκια. "Ορεβουάρ. (*Έξέρχεται ταχέως διὰ τῆς θύρας τοῦ βάθου*).

"Αλκίης. (*Συράπτων τὰς χεῖρας*). "Ωιμέ! "Ωιμέ! (*Αναλύεται εἰς λυγμούς, σκεπάων τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν και κύπτει ἐπὶ τῆς τραπέζης. ἐν ἀπορρώσῃ. Κλαίει ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα. Κατό-*

πιρ ἐγείρεται, σπογγίζει τὸ δάκρ' α του, φέρει τὸν πῖλον του, λαμβάνει τὸ ραβδίον του και κροῦει τὸν κῶδωνα).

"Αννα (*Εἰσερχομένη δεξιόθεν*). Τί ἀγαπάτε;

"Αλκίης. Να σηκώσης αυτά τὰ ποτήρια από εδώ. (*Σιγῶτερα*). "Άκουσε τώρα. Θα φύγω ἀπ' ἐδῶ (*Δεικνύει δεξιᾶ*). Θα γυρίσω ἀπ' ἐκεῖ. (*Δεικνύει ἀριστερᾶ*). Να τὸ κλειδί αὐτῆς τῆς πόρτας. (*Αἰσιτερᾶ*).

"Ανοιξε, κατέβα και ξεκλειδῶσε ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα τοῦ κήπου. (*Τῆν διδὲι τὸ κ' κλειδί*). "Όταν θ' ἀναβῆς, πρόσεξε μὴν κλειδῶσης αὐτὴ τὴν πόρτα. Να μὴ σε ἰδῇ κανένας. Κ' αν τύχη ἐδῶ ἡ κυρία σου, ξέρεις τί θὰ πῆς...

"Αννα. Έννοια σας. Θυσία θὰ γίνω ἐγὼ για τὸν κύριο. Θα κάμω να φανῇ πῶς ἐγὼ περιμένω ἀγαπητικό... Μὰ θὰ μου κάμετε και σεις μια χάρι; (*Μειδιᾶ*).

"Αλκίης. Τί θέλεις;

"Αννα. Να παρακαλέσετε τὴν κυρία να με κρατήση. Πού τώρα...

"Αλκίης. (*Διακόπτων*). Καλά, καλά, θὰ τὴν παρακαλέσω.

"Αννα. (*Μειδιῶσα και ἀκχιζομένη*).

"Επειτα... ἀσχημη εἶμαι ἐγὼ;...

"Αλκίης. Καλά, καλά· σε είπα. Πήγαινε.

"Αννα. (*Γελῶσα*). Τώρα;

"Αλκίης. Τώρα βέβαια. (*Ἡ Άννα ἀνοίγει και ἐξέρχεται διὰ τῆς ἀριστερᾶς θύρας*. "Ἡ Αλκίης μετὰ μικρὰν ἀνήσυχον περιπλάνησιν, τοποθετεῖ ένα παραβᾶρ εἰς τρόπον, ὥστε τὰ κρῶπ' η τῆν ἀριστερᾶν θύραν. Κατόπι κροῦει τῆν θύραν τοῦ βάθου, καταρικῶν τὸν διαταγμὸν του).

Κάκια. (*Απὸ μέσα*). Έμπρός!

"Αλκίης. (*Ἡμανοιῶν τῆν θύραν και κυριζων*). Κάκια, φύγω.

Κάκια (*Απὸ μέσα*). Στὸ καλό.

"Αλκίης. (*Τῆς στέλλει ἐν φιλημα*).

"Αντίο. (*Κλειει τῆν θύραν και ἐξέρχεται δεξιᾶ*).

(*Ἡ σκηνὴ μένει ἐπ' ὀλιγον κενή. Ἡ Άννα ἐπιστρέφει διὰ τῆς ἀριστερᾶς θύρας, κλειοῦσα αὐτῆν ἀνευ κλειδός. Λαμβάνει τὸν δ σκοιν μετὰ τὰ ποτήρια και διασχιζει τῆν σκηνὴν πηδηκτᾶ, πλήρης ἀγρίας χαρᾶς, τερετίζουσα τρελλῶν ἄσμα. Έξέρχεται δεξιᾶ*).

Κρίτων. (*Εἰσερχ' μένος δεξιόθεν*). Εἶνε μέσα ἡ κυρία;

"Αννα. (*Κατόπιρ του*). Καθῆστε ἐδῶ μια στιγμή να τὴν εἰδοποιήσω. Έδῶ εἶνε. "Ὁ κύριος ὅ,τι βγήκε.

Κρίτων. Καλά. (*Κάθεται*)

"Αννα. (*Παρὰ τῆν θύραν τοῦ βάθου*). Κυρία! "Ὁ κύριος Κρίτων.

Κάκια. (*Απὸ μέσα*). Αμῆσως.

"Αννα. (*Υπ κλινομένη βαθέως πρὸ τοῦ Κρίτωνος*). Συγγνώμην! (*Έξέρχεται*)

Κρίτων. (*Ιδία*). Αὐτὸ τὸ κορίτσι εἶνε τρελλό.

Κάκια. (*Εἰσερχεται μετ' ὀλιγον, χω-*

ρις πῖλον και έπανωφόρι. Άφίνει τῆν θύραν τοῦ βάθου ἀνοικτήν. Φαίνεται ὁ κοῦ τῶν, ἐν μέρος κλινης χρυζιζουσης ὑπὸ λευκὰ λεπτὰ παραπετάσματα. Μια ἐξοστόθουρα εἰς τὸ βάθος εἶνε ἀνοικτή Φαίνεται ὁ οὐρανός τῆς δεῖλης καταγάλανος και ἡ ἡμισούληρος ὠχρά, δδουσα. Μια καρδὴλα ἀνηρημένη ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, φωτίζει τὸν κοιτῶνα δι' ἀσθενούς ροδοχρῶν φωτός. Ἡ σκηνὴ ἡμιφῶτιστος. Βαθυμδῶν σκοτιζεται. Σε εἶδε ὁ Αλκίης που ἤρχεσο;

Κρίτων. (*Έγερμένος και θλιβῶν τῆν χεῖρά της*). "Όχι· ἐγὼ τούλάχιστον δεν τον είδα.

Κάκια. Δυστυχία! "Αμ' αν σε εἶδε;... Κρίτων. Τί φόβος, Θεέ μου! Μὰ θὰ ἦταν ἡ πρώτη φορά που θὰ μ' ἔβλεπε να ἔρχομαι στο σπίτι σου αὐτὴ τὴν ὠρα;

Κάκι. "Όχι! Τώρα δεν θέλω να σε ἰδῇ... Μὴν ἔλθῃς πεια, Κρίτων, χωρὶς να εἶνε ἐδῶ κ' ἐκεῖνος... ὁ δυστυχισμένος. (*Χαμηλοφῶνως*)

Κρίτων. Δεν ἔχεις τίποτε ἄλλο να μου πῆς;

Κάκια. Κρίτων, μὴν εἶσαι κακό· μὴν καταχρᾶσαι τὴν ἀδυναμία μου· ὁ Αλκίης τὸ ἐνόησε, ἀλλοίμονο, τὸ ἐνόησε...

Κρίτων. (*Γελῶν*) Ἡ ἰδέα σου θὰ εἶνε. Τί βάζατο!

Κάκια. Τὸ ἐνόησε σου λέγω. Μοῦ κάμνει κάτι ὑπαινιγμούς ἀπὸ προχθές! "Επειτα ὁ τρόπος του— ὦ, εἶνε ἀλλοιώτικο πρᾶγμα ὁ τρόπος του.

Κρίτων. Τί δηλαδή;

Κάκια. "Επρεπε να τον ἔβλεπε προχθές τὸ βράδν εἰς τὸ τραπέζι, που ἦταν ἡ θειά σου και ὁ θεός σου. Εἶχε μια τρελλή χαρὰ ἀσυνείδητη και σε στιγμὲς τὸν ἔπιανε μια τὸσφ βαθειὰ και σκοτεινὴ μελαγχολία! Θέ μου! πῶς τὸν ελυπήθηκα.

Κρίτων. (*Καθημιος*). "Ὁ φόβος σου σε κάμνει να βλέπῃς ὄνειρα.

Κάκια. "Επειτα αὐτὴ του ἡ τρυφερότης, αὐτὴ ἡ ἐξαιρετικὴ ὄλιω δῖδου, ἡ παραπονετικὴ ἀγάπη που μου δείχνει. Κάτι μαντεύει, κάτι προαισθάνεται, εἶνε ἀδύνατο.

Κρίτων. (*Ζωηρῶς*). Σοῦ δείχνῃ ἀγάπη ξεχωριστὴ αὐτῆς τῆς ἡμέρας;

Κάκια. (*Επιπληκτικῶς*) Κρίτων!!— Αλλοίμονον! ζηλεύει τὸν ἄδρα μου, τί συμφορά. — Γιατί να μου το πῆς, Κρίτων; Βλέπετε πόσα κακὰ ἀπὸ τὴ στιγμή που ἔκαμες αὐτὸ τὸ τὸλμημα! Τὸ ἐμάντευσε ὁ Αλκίης· τὸ ἐνόησε ἡ Ἄντιγόνη, και εἶδα κ' ἐπαθα ὡς που να τῆς βγάλω τὴν ἰδέα. —

Κρίτων. (*Διακόπτων*). Αλήθεια; Τώρα ἐξηγῶ μερικὰ τῆς λόγια.

Κάκια. (*Συνεχιζουσα*). Προχθές στὴν ταραχὴ μου ἐξέχρσα πῶς ἦταν ἡ ΑΝΝΑ ἐκεῖ μέσα (*Δεικνύει πρὸς κοιτῶνα*) και σε εἶδε που ἐφευγεσ ἀν τὸν κλέμητη.

Κρίτων. Αὐτὸ ἦταν τὸ χειρότερο.

Κάκια. Τὰ ἐδιόρθωσα ὡπως μπόρεσα. ἀλλὰ ποὶδς ἤξευρει τί σκέπτεται ἀκόμη.

(*Επεται τὸ τέλος*).

9.

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΤΡΙΤΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΔΥΟ

(Συνέχεια και τέλος).

Κρίτων. Ἐσύ φταίς γι' αὐτό.

Κάκια. Ἀλλά ἐσύ μ' ἔκαμες. Μ' ἔκαμες νὰ χάσω τὴν ἡσυχία μου, τὴν εὐκρίνειά μου, τὴν ἀφελεία μου, τὴν εὐθύτητα μου. Λέγω ψεύματα τώρα. Δὲν εἶμαι πειὰ ἢ ἴδια σὲ κανένα καὶ αὐτὸ δίδει ἀφορμὴ σὲ ὑπεψίει. Γιατὶ νὰ το πῆς; Δὲν τα λέγουν τέτοια πράγματα, Κρίτων!

Ἄδικαίς τήν γυναίκα, ἀν νομίμως πῶς εἶνε ἀνάγκη νά της πῆς σ' ἀγαπῶ γιά νά το μάθη.

Κοίτων. (τριφερῶς). Τό εἶχες ἐννοήσει;

Κάκια Ναι· καί πρίν το ἐννοήσης καλᾶ-καλᾶ σύ. Εἶνε πέντε μῆνες τόρα. Ἐνα βράδυ ἐκάθουσαν ἐκεῖ σέ κείνη τῆ θέσι. (Τῷ δεικνύει μίαν πολυθρόναν εἰς τήν γυναικίαν). Ὄταν μπῆκα μέσα, σέ εἶδα πού ἔγεινες ὤχρος. Ἦταν ἡ τρίτη φορᾶ πού ἤρχεσο στή συναναστροφή μας. Καί ὅμως ἀν σε ρωτοῦσε κανείς τότε: «Τὴν ἀγαπάς αὐτὴ τὴ γυναίκα;» θάπαντούσες μέ ὅλη τὴν εὐλικρίνεια: «Δὲν ἤξεύρω!»

Κοίτων. (Ἐγεμόμενος). Ναι, ἀλήθεια· δέν το ἤξευρα· ἔπρεπε νά περάσῃ καιρὸς γιά νά ἐννοήσω ὅτι ἦτο ἔρωσ, αὐτὸ πού αἰσθανόμενον γιά τὴ γυναίκα ἐνός φίλου μου. Ἀλλά ἀργότερα ... ἄχ, γιατί λοιπόν νά μάθήσης νά στο πῶ; (Ὡς ἐν ρευβαίμῳ).

Κάκια. Καί πού νά εὔρω τὴν δύναμιν νάντισταθῶ; Ἀλλοίμονον! (Χαμηλοφώνως). Ἐγὼ σέ εἶχα ἀγαπήσῃ πρώτα!

Κοίτων. (Πλησιάζων) Ἐσύ; Ὡ, Κάκια! (Τῆν ἐταγκαλιζεται)

Κάκια. (Ἀρθητομένη ἄσκειως, χωρίς νάποσπᾶται). Μή! ἄφησέ σε, Κοίτων! Εἶνε ἐγγλημα αὐτὸ πού κάμνουμε.

Κοίτων. Μ' ἀγαπάς;

Κάκια. Ναι· ἀλλά δέν πρέπει.

Κοίτων. Ἀφ' οὗ μάγαπαξ δέν εἶνε ἐγγλημα, χρυσὴ μου! Ἐγγλημα θά ἦταν ἀν μ' εἶχες στήν ἀγκαλιά σου, χωρίς νά μάγαπαξ.

Κάκια. Ὄχι! Πρέπει νάγαπῶ ἄλλον καί μόνον αὐτόν! (Ἀποσπᾶται ἡρέμα ἀπὸ τὰς ἀγκάλιας του). Εἶνε ἐγγλημα ... Καί τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι σάγαπῶ. Ἄν δέν σάγαπούσα θά ἦτο τόσῳ εὐκολόν! Τόρα δέν πρέπει οὔτε νά σε βλέπω, τόσῳ κοντά μου. (Βέβαια ἀλλοῦ). Εἶνε πειρασμὸς πού εἰμπορεῖ νά μή τον νικήσουμε ὡς τὸ τέλος.

Κοίτων. Ναι. Τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι εἴμεθα τίμιοι ἄνθρωποι.

Κάκια. (Στρεφόμενη πρὸς αὐτὸν, ζωηρῶν) Καί θά μενουμε γιά πάντα! Κοίτων, λυπήσου μιά δυστυχισμένη καὶ ἀδύνατη γυναίκα! ... Λυπήσου ἐνα φίλο σου ἀγαθόν καὶ εὐλικρινῆ ... λυπήσου μιά εὐτυχία πού κινδυνεύει νά χαθῆ ... Φανερὸ γενναῖος καὶ φύγε! Φύγε γιάτὶ σάγαπῶ! Φύγε, γιάτὶ σ' αἰσθανομαι τόσῳ μέσῃ στήν ψυχὴ μου, πού ὅλοι οἱ ἄλλοι μπροστά σου, μού φαίνονται ξένοι.

Κοίτων. Καί γιά μένα ὅλος ὁ κόσμος εἶνε ξένος καί μόνον σύ ὑπάρχεις. Πῶς νά φύγω;

Κάκια. Τὸ βλέπω. Καθῆκον πρὸς σκληρὸ καὶ βαρὺ δὲ ἐδόθη ἀπὸ τῆ Μεῖρα σέ ἀνθρώπους νά ἐκτελέσουν. Ἀλλά γι' αὐτὸ δέν θά φανοῦμε δειλοὶ καὶ ἄναρδοι. Φύγε, Κοίτων! Προχθές μού ὑπεσχεθῆς ὅτι θά φύγῃς.

Κοίτων. Ἄν, ὅπως ἔλεγε, δέν μάγαπούσες, τί θά ἐκάμα; Οὔτε κ' ἐγὼ δέν ξεύρω πού θά πήγαίνα. Ἴσως καί ἐξέ μὲ-

ρος πού δέν θά μ' ἐδέερες πλέον ποτὲ ...

Ἀλλά τόρα πού μάγαπαξ, γιατί νά φύγω; Μήπως πλησίον σου δέν εἶμαι εὐτυχῆς, χωρίς τύψιν, χωρίς ἀτιμίαν; Σοῦ ὑπόσχουμαι νά μή σου μιλῶ πλέον γιά ἔρωτα, ἀλλ' ἄφησέ με νά σου μιλῶ! Σοῦ ὑπόσχουμαι νά μή σε ἰδῶ πλέον μόνον, ἀλλ' ἄφησέ με ἐδῶ νά σε βλέπω, νά ζω ὅπου ζῆς καὶ μέσῃ εἰς τὰ μάτια σου νά διαβάζω πῶς μάγαπαξ. Ἄς περάσουμε ὅπου ἐπερνόουσαμε. Ἐέχασε ὅ,τι σοῦ εἶπα καὶ ξεχνῶ ὅ,τι μού εἶπες. Ἄς προσπαθήσομε νά εὔρωμε τὴν πρώτη μας εὐτυχία, Κάκια, τὴν ἀγνί, καὶ μεγάλῃ, καὶ ἀθάλα! (Δακρύζει).

Κάκια. (Καλύπτοσα διὰ τῆς χειρὸς τὸ πρόσωπον) Ἄ, εἶνε πλέον ἀργά ... Δὲ θέλω ἡ ζωὴ μου νά εἶνε ψέμμα καὶ ὑποκρισία.

Κοίτων. Κάκια! (Πλησιάζει). Μόνον αὐτὴ τὴ θυσία ἔχεις νά κάμῃς γιά τὴν ἀγάπη μου. Ἄλλο τίποτε δέν σου ζητῶ. Ὑπόφερε, μέσα εἰς τοὺς ἄλλους σου φίλους, νά βλέπῃς καὶ ἓναν πού εἶπες μαζί του, ὅσα δέν ἔπρεπε ἴσως νά πῆς. Κρύψε τὸ μυστικὸ στήν καρδιά σου γιά πάντα καὶ προσποιεῖσθε ὅτι εἶμαι κ' ἐγὼ σὰν τοὺς ἄλλους, ἐνῶ δέν θά εἶμαι. Κάκια, αὐτὸ μόνον! ...

Κάκια. Ὄχι! οὔτε αὐτὸ ... δέν εἶνε μόνον αὐτό.

Κοίτων. Σοῦ τὸ ὀρίζομαι! Μόνον νά μή φύγω, Κάκια! (Δοκιμάζει νά καταβιάσῃ τὴν χεῖρά του ἀπὸ τοὺς φανασμοὺς καὶ νά τὴν ἐταγκαλιθῆ).

Κάκια. Ὄχι! ὄχι! Ἄφησέ με! Γιά τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀφησέ με! (Ἀπογειῶνα τὴν χεῖρά του, φεύγει καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἰσταται πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἐξώσιου).

Κοίτων. (Γῆρ ἀκολουθεῖ. Εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἰσταται ὀπισθεῖ της). Κάκια ... θά ἐπιμενη, λοιπόν νά χωρισθοῦμε γιά πάντα;

Κάκια. (Χωρὶς νά στρέφεται). Μά εἰς πού θά με ἀκολουθήσης με αὐτὴ τὴν παραπονετικὴ φωνή; ... Δεν με λυπάσαι; ... Ἄς μὴ βλέπω τοῦλάχιστον τὸ θλιμμένο σου πρόσωπο, τὸ δακρυσμένο σου μάτι.

Κοίτων. Θά μού το κρηθήῃς ἔ; θά θελήσης νά φύγω;

Κάκια. Δυστυχία μου! Καί ποῖος θά μου σφίγγῃ τὴν καρδιά νά σου ἀρνηθῶ;

Κοίτων. (Περὶχαρῶς). Ὡ, Κάκια! (Περὶβάλλει τὴν ὄψον της διὰ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ἀσπάζεται ὀπισθεῖ εἰς τὴν παρεῖαν). Εἶσαι καλή ... καλή. (Μένουν οὔτω ἐπ' ὀλίγον ὡς ἐξοτάσει πρὸ τοῦ ἐξώσιου).

(Ἡδὴ ἔχει εἰσελθεῖ μετὰ προφυλάξεως ἐκ τῆς ἀριστερῆς θύρας ὁ Ἀλκις, κατὰ δὲν εἰσέρχεται πρὸς τὴν ἑμμενὴ ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν. Εἶνε πλεον σκιῶς. Μόνον ὁ καὶ τὸν φωτίζεται ἀπὸ τὴν κεντρὴν θύραν. Ο Ἀλκις ἀφίκει τὴν κρηπτήν του καὶ προχωρεῖ σιγὰ μέχρι τῆς θύρας τοῦ κειῶνος. Τοὺς βλέπει. Ἐπιστρέφει κατόπισθεν εἰς τὸ γραφεῖον του, ἀνοίγει σιγὰ τὸ συρτάρι καὶ λαμβάνει τὸ πιστόλι του).

Κάκια (Συριζομένη ἐκ τῆς ἐστάσεως). Κάποιος εἶνε!

Κοίτων. Κ' ἐγὼ ἄκουσα κάτι πού ἔτριξε.

Κάκια. (Ἐρχεται μέχρι τῆς θύρας, ἐπισκοποῦσα τὸ σπουδαῖον ἤριον). Ποῖος εἶν' ἐκεῖ; ... Σ' εἶσαι, Ἄννα; (Ὁ Ἀλκις κῆπτει ὀπισθεῖ τοῦ γραφείου). Κανείς! (Ἐπιστρέφει πρὸς τὸν Κοίτων). Δέν ἦταν κανείς. Βλέπετε ἄμα εἶνε κανείς ἐνοχος; Φεβᾶται καὶ τὴ σιά του. (Στρέφονται πάλιν πρὸς τὴν ἐξώσιον).

Κοίτων. Ἐγὼ δέν ἐφορέθηκα. Ἐνόμισα ὅτι ἄκουσα κρότο.

Κάκια. Αὐτὸ θά πῆ φόβος. (Ἐταγκαλιζοται καὶ πάλιν).

(Ὁ Ἀλκις μετὰ τὸ πιστόλι στό χεῖρὸν προχωρεῖ πλησιάζει κρυφὰ καὶ ἀκούει τὸν διάλογόν των).

Κάκια. Ἰδέε, τί σου λείει τὸ φεγγαράκι, ἔτσι γλωμῶ-γλωμῶ, καθὼς μάς κυττάζει;

Κοίτων. Μού λέγει σιγὰ-σιγὰ πῶς δέν εἶδε στὸν κόσμο μεγαλύτερη εὐτυχία, ἀπ' αὐτὴν πού φωτίζει τόρα.

Κάκια. Ἡ γλωμάδα του δέν το φανερώνει.

Κοίτων. Καί ὅμως τὸ λέγει: Νά ἔχῃς στό πλευρὸ σου μιά γυναίκα, νά τὴν ἔχῃς δική σου, κατὰδική σου, — ἐν ᾧ εἶνε ξένη, ἐν ᾧ εἶσε ἄλλου, — καὶ νά το ζήρῃς μονάχα σύ, γιατί τὴν αἰσθάνεται γεννημένην γιά σέ.

Κάκια (σημειοποιεῖ). Ὅπως ἐκείνη αἰσθάνεται σένα. Ἢ εὐτυχία καὶ τί ἀδυναμία!

Κοίτων. Ἀδυναμία;

Κάκια. Μή χαλῆξῃ τὸ ἔμμορφο πρόσωπάκι σου, χρυσέ μου! Ὄχι, καλλίτερα, καλλίτερα νά σε βλέπω χαρῶμενο. Ἄφησέ τα πειά ἐκεῖνα ... Τί τὰ θέλεις. Ἐπιμέτωπο λιγώτερο γιά μιά στιγμή.

Κοίτων. Ναι; Δέν εἶσαι δική μου; Νά κ' ἐγὼ πόσο εἶμαι χαρῶμενος, ἀγάπη μου γλυκειά (Τῆν φιλεῖ).

Κάκια. (Τῆν φιλεῖ). Μά τί εἶπαμε;

Κοίτων. Ἄ, ναι! πόσῳ γρήγορα τὸ ἔξῃσῃ. Συγχώρεσέ με! (Τῆν φιλεῖ καὶ πάλιν. Ὁ ἐταγκαλιζομένος των γίγεται στωϊκώτερος).

(Ὁ Ἀλκις ἐπιστρέφει ἔξω εἰς κληρονομήσει, εἰς τὸ μέσον τῆς οἰκίας, πρὸς τὴν πρὸς τὸν πόρτῃν. Πιροπολεῖ κατὰ τὴν ἰσθητίαν καὶ πιπιεῖ. Τὸ πιστόλιον μόλις ἀνοῖσται ἀλλ' ἀνεπηδεῖ ὁ δοῦλο τοῦ σώμα ὅς του).

Κάκια, Κοίτων. Ἄ! Ὡ! (Ἀποσπῶνται ἐντρομι ἐκ τοῦ ἐταγκαλιζομένου των καὶ τρέχου).

Ἄννα. (Ὁρῶσα ἐκ τῆς δεξιᾶς θύρας μετὰ μίαν λόμπαν ἀσπυμένην). Ζημιὰ! Ζημιὰ!

Κάκια. (Συνάπτοσα τὰς χεῖρας καὶ γονυπετοῦσα). Ἄ, τί ἐκάμας! τί ἐκάμας!

Ἄλκις. (Ἐκπιῶν). Τίποτα ... τίποτα ... Ἐδιδόρθωσα ἐνα μικρὸ λάθος ... Εἶμαι ὁ Τρίτος.

(Πίπτει ἡ ἀνδριά).

ΤΕΛΟΣ